

KONEC MOCI

1.

To, co bylo původně jen nejasným zrněním na kontrolních obrazovkách hyperzaměřovače, se na reliéfních monitorech zobrazilo jako loď oválného tvaru. Neopatrně se blížila k plavidlům Solární flotily, která neprodyšně uzavírala vzdušný prostor nad Tamaniem. Vzhledem k tomu, že loď byla tefrod-ské konstrukce, musela být posádka buď šílená nebo přemrštěně odvážná.

Malá loď náhle - jakoby z nenadálého rozmaru - zpomalila a navázala rádiové spojení. Na obrazovkách vizifonů pozemských plavidel se objevil ženský obličej, který dal všem mužům rázem zapomenout na starosti a problémy.

„Jsem Mirona z Thetu,“ řekla pevně žena, očividně jediný člen posádky. „Přicházím si promluvit s admirálem Atlanem.“

Na palubě IMPERÁTORA i CRESTU III věděli všichni, kdo je ta žena. Jen zvuk jejího hlasu dokázal zrychlit tep několika stovek mužů. Mirona z Thetu, nejvyšší představitelka systému Sulvy, nebyla jen neobyčejně krásná; obdiv vyvolával i její postoj vůči Mistrům ostrovů.

Mirona z Thetu varovala Pozemšťany před zákeřným přepadením ze strany Mistrů ostrovů. Díky jejímu zásahu byly zachráněny tisíce lidí.

Nečekaný přilet této ženy sledoval z paluby IMPERÁTORA i Atlan. Stál před obrazovkou dorozumívacího zařízení a díval se na tvář, kterou se v posledních týdnech marně snažil vytěsnit ze svých myšlenek.

Chtěla s ním mluvit. Měla snad politické důvody? Přicházela jako vědecká pracovnice? Nebo proto, aby se setkala s Atlanem jako mužem?

„Co mám dělat, pane?“ zeptal se radista.

„Měli bychom ji poslat pryč,“ zavrčel kapitán IMPERÁTORA, plukovník Alurin. „Způsobí tady jen zmatek.“

„Přepojte to,“ nařídil Atlan. „Rád bych s ní mluvil.“

Jen s vypětím všech sil udržel hlas v klidu. Cítil, že muži na můstku ho pozorují.

Radiooperátor se usmál. Nejspíš docela nevědomky, ale Atlan se rázem zmocnil vztek na toho muže.

Spojení bylo navázáno. Atlan věděl, že Mirona z Thetu jej nyní vidí na obrazovce na palubě své lodi.

„Admirále Atlane!“ promluvila s ulehčením v hlase. „Jsem šťastná, že jste ochotný mě vyslechnout.“

„Dříve než budete pokračovat, jsem povinen vás informovat, že soustava Luum je válečným územím,“ prohlásil stroze Atlan. „Zlomili jsme odpor Mistrů ostrovů, ale je docela dobře možné, že v podzemních pevnostech Tamania jsou ještě aktivní zbraně. Jediná střela může zničit vaši loď.“

„Já jsem jen...“ začala, ale Atlan ji prudce přerušil.

„Mimochodem byste neměla přeceňovat náš vliv na Maahky,“ řekl. „Od rady tefrodských vlád jsme obdrželi návrhy k mírovému urovnání, ale Maahkové je odmítají. My musíme dodržet naše smlouvy s Metany. Maahkové vyhlásili tento sektor za uzavřenou oblast a hlídají, aby nikdo nepřistál na Tamaniu. Patrně se obávají, abychom se nezmocnil i. technických vymožeností této planety.“

„Já se Maahků nebojím,“ odpověděla s úsměvem.

„Přiletěla jste tefrodskou lodí. Divím se, že Maahkové za vámi ještě nikoho neposlali.“

„Než k tomu dojde, mohu být na palubě vaší lodi.“

Atlan zaváhal. Lákala jej představa blízkosti této ženy, ale rozum mu říkal, aby ji poslal zpět.

„Jak vás vůbec napadlo přiletět sem?“ zeptal se hněvivě.

Patrně vycítila, že příkré jednání jen předstírá.

„Vím dávno, že Tamanium je centrální planetou Mistrů ostrovů,“ řekla, „ale co jsem mohla podniknout proti soustavě Luum s prostředky, které mám k dispozici?“

„Proč jste nám nedala kosmické souřadnice systému?“

„Neptali jste se na ně. Teprve když jsem na svém přijímači zachytila zvýšené množství hovorů z této oblasti, pochopila jsem z nich, že přišel rozhodující úder proti Mistrům ostrovů.“

Atlan si byl jistý svými city k této ženě, ale nemohl se zbavit nedůvěry. Váhal s odpovědí.

„Bojíte se, že by jedna žena mohla být nebezpečná Solární flotile?“ zeptala se.

„To by teda mohla,“ poznamenal Alurin. „Někdy je horší než bomba.“

Muži se zasmáli. Atlan cítil, že rudne. Viděl, jak žena sevřela rty, ale v hněvu byla ještě krásnější.

Pak řekla: „Vaše války mě nezajímají, ale mám pro vás tajné informace o Tamaniu.“

„Jakého druhu?“

Zvedla obočí. „Myslíte, že budu předávat důvěrné informace v okamžiku, kdy nám naslouchá polovina flotily?“

Konečně se domluvili, že ji IMPERÁTOR vezme na palubu i s její lodí a obraz zmizel.

Atlan kývl na Alurina: „Slyšel jste. Připravte manévry.“

„Mám poslat zprávu na CREST III?“ zeptal se radista a když Atlan zavrtěl hlavou, svraští čelo. Věděl, že Rhodan by Atlana nepodpořil a požadoval by, aby Mironu z Thetu okamžitě poslali pryč.

IMPERÁTOR se vydělil ze svazu strážních lodí. Sluneční soustava Luum a v první řadě planeta Tamanium, byla chráněna loděmi Solární flotily, Posbiů a Maahků. Rhodanovy obavy, že Tamanium vybuchne, se zatím nepotvrdily. Přesto Pozemšťané dodržovali přísný zákaz přistávání, vydaný Maahky. 24. února roku 2406 se na povrchu centrální planety Mistrů ostrovů nenalézala jediná loď. Komanda Posbiů, výsadkové oddíly a bojovní roboti byli odvoláni. Na třetí planetě ničili Maahkové poslední automatické palebné posty.

Lodě se v tomto sektoru zdržovaly jen proto, aby počkaly na konec Tamania. Navzdory značnému diplomatickému úsilí se Rhodanovi nepodařilo prosadit povolení k vědeckému průzkumu a nyní už i Maahkové čekali jen na výbuch celé planety.

Každou chvíli docházely nabídky k mírovému urovnání od malých tefrod-ských říší, ale Maahkové je odmítali. Pochopili, že se naskytla možnost ke znovunabytí prostoru a ignorovali nabídky ke klidu zbraní. Evakuace Tefrodů do Mléčné dráhy byla vyloučena. Perry Rhodan čelil velkým problémům.

Atlanovi tyto problémy najednou připadaly druhořadé. Myslel jen na tu nádhernou ženu a nemohl pochopit, proč se sám nepokusil o kontakt. Vstal a cítil, jak na něm utkvěly pohledy všech mužů, jako by byl nějaké monstrum. Když vstoupil do výtahu a klesal k hangáru, rozbušilo se mu srdce. Věděl, co to znamená, ale nevadilo mu to. Všiml si pohledů, které si vyměňovala obsluha. Přistávací manévr mu připadal nekonečně dlouhý.

Příčka tefrodské lodě se rozjela. Mi-rona z Thetu měla na sobě přiléhavý ochranný oděv, jehož materiál se třpytil všemi možnými barvami. Dlouhé vlasy měla sepnuté, aby si mohla nasadit přilbu. Jediným skokem opustila vyvýšený vstup do lodi. Její pohyby byly pružné a prozrazovaly sílu. Když k ní Atlan přistoupil, trochu zaklonila hlavu, otevřela rty, ale neusmála se a pozorně se na něj zadívala.

„Vítejte na palubě IMPERÁTORA,“ řekl Atlan. Jeho hlas zazněl nevlídně, jako by proti své vůli zaujímal obranné postavení. „Promluvíme si na můstku.“

„Nemyslím, že by to bylo nejvhodnější místo,“ odpověděla. Používala zvláštní parfém a její oděv lehce šustil.

„Chci vás přemluvit, abyste se společně se mnou dal vysadit na Tamaniu. Na této planetě jsou uloženy údaje o zbraních a přístrojích, které zastihují vše dosud známé v daném oboru.“

„Odkud máte tuto informaci?“

„Jsem archeoložka a etnoložka,“ připomněla mu. „Mám rozsáhlé vědomosti o časných lemurských dějinách. Důkazy jsem našla v archivech.“

„Dobrá. Doprovodím vás do jídelny, tam si promluvíme.“

Najednou k němu přiblížila obličej tak, že ucítil závan jejího dechu. „Snad si nemyslíte, že jsem přišla jen kvůli vědeckým výzkumům?“ zašeptala.

Atlan se zastavil, a pak se od ní prudce odvrátil.

„Ach, jste tedy jen voják,“ pronesla hořce. „Představovala jsem si vás jako neobyčejného muže. Skutečnost se poněkud liší od té vysněné postavy.“

„Budu se snažit, abych se k ní přiblížil,“ řekl Atlan. „Ale raději půjdeme, dívají se na nás.“

„Dělám si vždycky, co chci. Na to si budete muset zvyknout.“

„Teď se vy vzdalujete postavě, kterou jsem si vysnil já.“

Pohlédla na něj ze strany. „Obávám se, že plácáme nesmysly.“

V jídelně byl samozřejmě kuchař se zrzavými vlasy, který se pokoušel vyrobit ze syntetické hmoty játrové knedlíčky.

Když Atlan vstoupil, zlostně si pomyslel, proč tenhle člověk nemůže dělat svou práci v lodní kuchyni. M'giih pocházel z planety Darschong a měl neobyčejnou schopnost připravit z potravinových koncentrátů chutné jídlo.

„Mohl byste nás nechat o samotě?“ zeptal se Atlan.

Kuchař užasle vzhlédl, jako by nemohl pochopit, že na světě může být něco důležitějšího než dobrá polévka.

„Nebudu vás poslouchat, pane,“ ujistil Atlana.

„Možná byste mohl vařit v kuchyni,“ zkoušel to Atlan.

„Tam je moc horko a knedlíčky by se rozpadly,“ namítl kuchař.

„Tak na chvíli odejděte a vraťte se, až domluvíme.“

„To nejde, pane. Zásobování posádky jídlem je první povinností kuchaře, pane. Příručka pro kuchaře flotily, strana osmnáct, odstavec tři.“

„V tom případě se část posádky bude muset obejít bez játrových knedlíčků.“

„Z psychologických důvodů má kuchař dbát na spravedlivé dělení potravin, které jsou k dispozici. Nesmí se dělat rozdíl ani mezi důstojníky a mužstvem. Příručka pro kuchaře flotily, strana třiadvacet, odstavec dvanáct.“

„Nevím, proč byste nemohl ty knedlíčky dělat v kuchyni, i kdyby se rozpadly. Nikdo z posádky nezjistí žádný rozdíl.“

„Morálka posádky je podle Příručky pro kuch...“

Atlan popadl jeden knedlíček a hodil jej po kuchaři. M'giih sesbíral svoje věci a s klením zmizel v kuchyni. Po necelé půlhodině se zadostiučiněním oznámil Atlanovi, že se knedlíčky rozvařily.

2.

Atlan zapnul interkom a váhavě pohlédl na Mironu z Thetu. Neučinila nic, čím by mu usnadnila hovor s Alurinem. Oznamovala jen, co ví o utajované pozitronice na Tamaniu a pokud mluvila pravdu, šlo o zdroj důležitých technických údajů.

Atlan věděl, že Rhodan by nikdy neporušil zákaz přistávání, protože nechtěl ohrozit spojenectví s Maahky. Nezvi-klala by jej ani vyhlídka na získání vědeckých poznatků Lemurů.

Atlan se rozhodl tajně přistát na Tamaniu. K tomu ovšem potřeboval muže z USO. Mirona sice navrhovala, aby nikoho nezasvěcoval do jejich plánů, ale Atlan jí vysvětlil, že start pomocné lodi nelze utajit.

Zavolal Alurina, aby se dostavil do jídelny a posadil se vedle Mirony. Až sem slyšeli kuchařovy nadávky.

„Alurin nebude moc nadšený," poznamenal Atlan zamyšleně.

„Jste admirál. Nejvyšší velitel. Mužstvo musí udělat, co od nich požadujete."

„Nejsem diktátor," odpověděl rychle Atlan. „Moji muži jsou zvyklí pronést své mínění. Alurin to udělá, ale moje přání splní."

Plukovník Alurin vstoupil, uklonil se před Mironou z Thetu, ale tvářil se vážně. Patrně tušil, proč byl zavolán.

Atlan se odvrátil a zadíval se na řadu různě tvarovaných židlí. Na palubě byly bytosti přizpůsobené prostředí různých planet a ne všechny mohly používat pozemský typ sedadel. Pak teprve obrátil pozornost na plukovníka.

„Znáte současnou situaci," začal Atlan zeširoka. „Maahkové prosadili zákaz přistávání na Tamaniu a Perry Rhodan se mu podrobil."

Alurin se díval na svoje ruce. „To je mi známo, pane," řekl.

„Co byste říkal, kdybychom přesto přistáli?"

„Ale IMPERÁTOR, pane..."

Atlan zvedl obě ruce. „Nikdo nemluví o IMPERÁTOROVI. Tak velká loď nemá šanci uniknout pozornosti. Ale můžete mi pomoci přistát s Moskytem."

„S jakou posádkou, pane?"

„Na palubě stíhačky bude vládní představitelka systému Sulvy a já, plukovníku."

„Požadujete, aby IMPERÁTOR odvrátil pozornost při startu stíhačky?" zeptal se Alurin.

„Vidím, že jste mi porozuměl. Podrobnosti si ještě domluvíme. Pokud to bude nutné, na manévru se budou podílet i další lodě."

„To je velké riziko," připomněl Alurin.

„Údaje, které na Tamaniu získáme, za to stojí," odpověděl Arkonidan. *A tato žena taky*, dodal v duchu. Všiml si, že na ni plukovník vrhl krátký pohled.

„Proč stojíte o to, aby se ty informa-

ce dostaly do našich rukou, madame?" zeptal se plukovník.

„Jste velmi nedůvěřivý," odpověděla. „Přijmete mě ujištění, že k tomuto kroku mám osobní důvody?"

Alurin se formálně uklonil. „Přeji vám úspěch." A odešel.

Mirona z Thetu rozčilením těžce dýchala. „Nestydatý chlap! Ale není divu, když i kuchař má na této lodi takřka absolutní práva!"

„Na palubě lodi USO jsou téměř jen bytosti, přizpůsobené prostředí na domovských planetách a osídlení nových planet. Přesto mají něco z mentality Pozemšťanů."

„To zní skoro jako pochvala. Nikdy jste se nepokusil naučit ty barbary poslušnosti?"

„Vzepřeli by se."

„Co jste to za člověka, že můžete žít s takovými lidmi?" zeptala se užasle a Atlan cítil z jejích slov dobromyslné pobavení. Usmála se a mezi oběma zavládlo bezvýhradné porozumění. Atlan cítil, že tato žena se mu v mnohém podobá a v duchu se ptal, jak je to možné.

„Vždycky jsem čekal na ženu, jako jste vy," řekl nahlas, „ale nevěřil jsem, že ji najdu."

Připadalo mu, že se přes její tvář mihl stín. „Mýlíte se ve mně," řekla. „Nejsem taková žena."

„Čeho se bojíte? Je tu přece něco, čeho se bojíte!" řekl a nebyla to otázka.

Přikývla, ale neodpověděla.

„Někdy se člověk bojí i krásných věcí," poznamenal tiše Atlan. „Říká se, že přemíra štěstí je nebezpečná. Čím výš člověk vzlétne, tím strašlivější je pád."

Uchopila jeho ruku. „Možná se opravdu bojím štěstí."

Atlan otočil hlavu a sledoval, jak se Mirona z Thetu usazuje na zadním sedadle stíhačky typu Moskyt.

„Jsem vzrušená jako malé dítě," řekla. „Myslíte, že se náš plán zdaří?"

„Samozřejmě," ujistil ji Atlan. „Alurin odstartuje a provede s IMPERÁTOREM manévr, po kterém na něj bude upřena pozornost všech strážních lodí."

„Zavřít poklop!" zvolal Wedabyrd Amon. „Držáky uvolněny!"

„Jak odporný muž!" otrásla se Mirona z Thetu. „Vypadá jako pavouk a přitom jeho hlas přehluší motor."

„Amon je náš nejlepší technik. Při přistávání plavidel dokáže nejneuvěřitelnější kousky."

Amon odešel do kabiny a o chvíli později ohlásil otevření přičky. Neodpustil si poznamenat: „Mnoho štěstí, pane admirále. Závidíme vám vaši průvodkyni."

„Ničemové! Věnujte se raději přístrojům!"

V odpověď Atlanovi zazněl už jen hurónský smích. Pak bylo spojení přerušeno a stíhačka klouzala po kolejích k výstupu z hangáru.

Atlan zapojil přístroje. Monitory zaměřovačů a oscilografů zaznamenaly množství lodí v bezprostřední blízkosti, ale intenzita impulzů byla zastíněna signály z IMPERÁTORA. Atlan zkorigoval kurz.

„Tak," řekl konečně a pohodlně se opřel. „Teď nám zbývá jen počkat, až se IMPERÁTOR pohne."

„Kde jsou maahkské lodě?" zeptala se Mirona z Thetu, jejíž pohled cítil v zádech.

ve výřezu jí přiblížil jednotlivé sektory. „Naši spojenci naštěstí netrvali na tom, že svoje lodě rozdělí rovnoměrně mezi naše. Maahkské svazky jsou rozděleny do tří skupin, které vytvářejí vrcholy rovnostranného trojúhelníku.

Mentalitě Maahků odpovídá, že vždy chtějí mít pohromadě větší množství plavidel. To je naše štěstí."

Atlan ukázal ve zvětšeném měřítku sektor mezi dvěma svazky. „Tudy prorazíme. Alurin je tady," a opět zasvítla jiná obrazovka. „Maahkové se budou domnívat, že IMPERÁTOR chce přistát, a když se tak nestane, uklidní se."

„Co se stane, jestli Metanové prohlédnou náš trik?"

„Alurin jim řekne, že jde o průzkumnou loď, která má sebrat vzorky nerostů. Oni sami se nepokusí přistát, protože vědí, že pak by i Rhodan porušil zákaz."

Mirona z Thetu neodpověděla, protože si všimla, že se Atlan znovu naklonil nad ovládací pult. Světla skvrna na obrazovce, což byl IMPERÁTOR, se pohybovala velkou rychlostí zpět. Jakmile Atlan zrychlil a změnil směr, na centrální obrazovce se objevila planeta Mistrů ostrovů.

„Až přistaneme, okamžitě si aktivujte ochranný štít," řekl Atlan. „Nezapomeňte, že mnohé příšery ze sbírek Mistrů ostrovů ještě žijí."

„Jsem připravena na vše," odpověděla.

Na obrazovce vypadala planeta Tama-nium neobydlená, protože budovy byly dobře maskované. Mirona z Thetu popsala místo, na kterém by měli přistát. Nalézalo se jen několik kilometrů od podzemního muzea. V blízkosti byla i většina nejdůležitějších zařízení a Atlanovi se zdálo logické, že právě tam je i pozitronika.

Stíhačka vlétla do vnějších vrstev atmosféry, kde již nemohli být objeveni. Atlan přesto spěchal s přistávacím manévrem. Malá loď právě přelétala nad obrovitým kráterem. Během bojů o centrální planetu došlo k mnoha explozím a četné vchody do podzemních prostor byly zavaleny.

Atlan přistál na okraji lesa. Provedl nezbytné měření a otevřel pilotní kabinu. Mirona z Thetu hleděla k lesu.

„Proč tak zamyšlená?" zeptal se jí. „Nikdo tu není."

Jak vystupovala, lehce se jej dotkla. Její bezprostřední blízkost ho vyváděla z míry. Silou vůle se držel, aby ji nesevěřel do náruče. Půvabným pohybem aktivovala ochranný štít a vykročila. Její černé vlasy se kovově leskly v paprscích nízko stojícího slunce.

„To ticho mě znervózňuje," řekla. „A mám zvláštní pocit, když pomyslím, že jsem s vámi sama na celé planetě."

Na Tamaniu bylo opravdu nezvykle ticho. Atlan slyšel i slabé šelestění listů, prasknutí jakési větvičky a bzukot roje zlatožlutého hmyzu. Půda byla pokrytá mechem.

Planeta na první pohled vypadala jako ideální místo na dovolenou, ale pod povrchem vládl chaos.

„Tohle je svět, po kterém jsem toužila po životě na planetách plných průmyslových závodů, domů a dopravních tepen," řekla Mirona z Thetu. „Nevěřila bych, že Mistři ostrovů mají cit pro krásu a ocenili by něco podobného."

„Nikdy neznáme svého protivníka dost dobře," poznamenal Atlan.

Najednou se rozběhla a vlasy jí zaválaly. Atlan cítil, že touha po této ženě zatemňuje jeho myšlenky. Rozběhl se za ní, ale uhnula před jeho rukama.

Atlan zrudl, když si uvědomil, jak dětinsky se chová.

Pomalu k ní přistoupil, a když ji objal, nebránila se. Přesto se ohlédla a řekla: „Mám nepříjemný pocit, že nás někdo sleduje."

„Nesmysl," odpověděl chraptivě. „Nikdo tu není."

„Já vím, ale stejně si myslím, že bychom měli najít vchod do podzemí. Tam budeme jistější." Uchopila jeho ruku a táhla jej za sebou. Zdráhavě ji následoval. Z této ženy nebyl moudrý. Zdálo se, že příliš rychle mění náladu a člověk nevěděl, jak se bude chovat v příštím okamžiku.

V lese narazili na nízkou budovu ve tvaru rovnostranného trojúhelníku. Vchod byl orámovaný podivnými kovovými soškami. Atlan i žena se museli sehnout, aby mohli vejít.

Střechou padalo dovnitř dost světla, aby se mohli rozhlédnout. „To je knihovna," řekl Atlan. „Všude jsou regály s mikrofily a kazetami."

Kolem oválného stolu stálo několik nepohodlných židlí. Na desce byly ilustrace s motivy lovu na zvířata podobná ještěřům.

Mirona z Thetu otevřela pouzdro na opasku a vytáhla plánek. Ukázala na modrý bod uprostřed.

„To je knihovna," vysvětlovala svému průvodci. „Odtud můžeme proniknout do podzemní stanice. Chodbami a halami, které jsou tady zakreslené, se dostaneme k místnosti, kde je utajovaný počítač."

„Tím se dostaneme do nebezpečné blízkosti podzemního muzea," řekl Atlan. „Zvířata jsou možná rozdělena do více prostor."

Posměšně se zasmála. „Máme zbraně. Ostatně věřím, že vy si poradíte se vším."

Pokrčil rameny. Pomáhal hledat zařízení, které umožní vstup do podzemních prostor, ale Mirona z Thetu měla patrně dobré informace, protože je brzy našla.

„Odstupte stranou!" vyzvala Arkonidana.

Atlan přihlížel, jak manipuluje s ovládači a najednou se před nimi rozestoupila země a objevila se osvětlená šachta o průměru deseti metrů. Bezpochyby šlo o antigravitační výtah.

„Málem bych věřil, že už jste tu někdy byla," poznamenal Atlan.

„To je nezasloužená chvála. Prostě mám starý plán a dál už stačí jen logicky myslet."

Bok po boku přistoupili k okraji šachty. Zdola zavanul pach spáleniny a bylo slyšet zvuk nějakého motoru.

Atlan si zapnul letový agregát. „Bude lepší nespolehat se na lemurskou techniku," poznamenal, ale Mirona z Thetu obavy neměla. Před Atlanem skočila do šachty a nechala se snášet dolů. Míjeli mnohé plošiny v poschodích, ale žena hleděla jen do svého plánu. Když už museli být v hloubce téměř tisíc metrů, přistála na jedné plošině a pokynula Atlanovi.

„Dole hoří," řekla, „ale vzduchotechnika ještě stačí odsávat kouř. Jen nevím, jestli je v provozu hasicí systém."

Atlan se opět podivil jejím vědomostem. Byla to podivuhodná bytost. Dokud byla v jeho blízkosti, nedokázal myslet na nic jiného. Aura plnokrevného ženství, která obklopovala tuto ženu, jí pravděpodobně v minulosti pomohla zvítězit nad politickými protivníky. Její postavení se dalo pochopit.

„Na co myslíte, admirále?" zeptala se náhle.

„Na vás."

Složila plán a zasunula jej do opasku. „Rozhodla jsem se rezignovat na hledání tajného počítače," řekla.

Reflektor na plošině dodával její tváři neobyčejné kouzlo. Její rty se chvěly. Přistoupil k ní.

„Počkejte, admirále. Jistě tu bude nějaká zařízená místnost. V těchto prostorách bych vás nechtěla líbat."

Následoval ji do osvětlené chodby. Všude stály transportní vozíky a roboti. Bzučení přístrojů bylo přehlušeno tepáním krve v Atlanově hlavě.

Propadl jsem jí, říkal si, ale necítil zděšení, spíš ulehčení. Přestal vnímat okolí a viděl jen její postavu.

Ani nevěděl jak se dostal do čtvercové místnosti, jejíž jedna stěna nabízela fiktivní výhled do údolí. U další stěny stála skleněná skříň s dřevěnými figurkami.

„Epocha Kalgar-Evonu," řekla. „Sběratel byl člověk se smyslem pro krásu."

Atlan zůstal stát uprostřed pokoje.

„Nepřišla jsem sem kvůli tajné pozitronice," řekla a přistoupila k němu.

„Já taky ne."

Pokoj kamsi zmizel. Byl tu jen muž Atlan a žena Mirona z Thetu.

Pocit štěstí těsně po probuzení byl vystřídán ohromením při zjištění, že se nemůže pohnout. Tělo měl jako bez života. Jen nejasně si vzpomínal, že usnul poté, co mu Mirona přinesla něco k pití. Ještě mu zněl v uších její smích, a pak už nebylo nic.

„Tak brzy vzhůru, admirále?" zazněl její hlas.

Chtěl odpovědět, ale rty jej neposlouchaly. Na okamžik si říkal, že to musí být zlý sen.

Naklonila se nad ním.

Chtěl vyslovit její jméno, ale dokázal to jen v myšlenkách.

„Miluji tě, admirále," řekla. „Ubohý příteli, škoda, že je všechno pryč."

Zbláznila se, napadlo jej a pokoušel se zachytit její pohled, ale neposlouchaly jej ani oční svaly. Mohl jen poslouchat, jak přechází po místnosti a něčím se zabývá. Když se před ním opět objevila, měla na sobě ochranný oděv a její obličej ztratil jemnost.

„Jsem ti nesmírně vděčná, admirále," řekla a Atlan měl na okamžik dojem, že v jejím hlase zazněl smutek. „Bez tvé pomoci by bylo všechno ztraceno."

Nerozuměl jí a jeho oči to prozrazovaly.

„Musíš mě opravdu bezhlavě milovat, když to stále nechceš pochopit," řekla. Naklonila se k němu, takže ucítil její omamnou vůni. „Jsem Jednička. Vůdce Mistrů ostrovů."

3.

Když si uvědomil, jakou katastrofu způsobil, strašlivý šok jej málem připravil o rozum. Dokonce přestal dýchat a měl pocit, že padá do bezedné hlubiny. Jeho mozek, zahrnující zkušenosti celých tisíciletí, byl okamžitě

schopen vyvodit důsledky z předešlé události. V první chvíli si dokonce přál pro sebe smrt.

To, co si myslel, se patrně odráželo v jeho očích, protože Mirona z Thetu se odvrátila. Tak bídne mu nebylo nikdy v životě.

„Obávala jsem se šoku, který ti způsobí tato informace," řekla tiše. „Proto jsem tě ve spánku raději paralyzovala. Nyní ti dám injekci, která ti umožní mluvit, ale tělo zůstane ochromené."

Pocítil vpich v týle a svědění kůže na hlavě.

„Potrvá to jen několik minut," řekla a posadila se. „Chci ten čas využít tím, že ti dám nabídku. Můžeš se zachránit tím, že se spojíš se mnou. Spolu můžeme porazit Solární impérium a panovat nad oběma galaxiemi. Sama to zvládnou taky. Rozhodně si nemysli, že mě podvedeš. Mám možnost přezkoušet upřímnost tvých myšlenek. Bylo by tedy lepší, kdybys mi řekl své skutečné mínění."

Atlan nemohl tuto ženu nenávidět a věděl, že to ani nikdy nedokáže. A přece to byla zločinná žena, která zasloužila smrt. Právě ona byla podněcovatelem všech zákeřných úderů, které Mistři ostrovů vedli proti Zemi.

„Doufám, že se rozhodneš pro mě," řekla a přitiskla se k němu.

Není divu, že mě přitahovala, pomyslel si. I ona má buněčný aktivátor. Pokud nezemře násilně, je nesmrtelná.

Proto si se mnou tak rozuměla, I ona je Osamělá v čase. Ale ona byla vůdkyní největší zločinecké organizace obou galaxií, zatímco on se pokoušel spolupracovat na vybudování Solárního impéria.

Jeho beznaděj stále rostla. Aniž by chtěl, zradil toto Impérium. Styděl se, že jeho beznaděj nevyvěrá jen z chyby, které se dopustil, ale i z toho, že Miro-nu z Thetu miluje i když nyní ví, že je jeho nejzarytější protivníkem.

„Mirono," vypravil ze sebe.

„Doufám, že dáš víc na svoje city než na věrnost Impériu."

„Co chceš dělat?" zeptal se.

„Zatímco jsi spal, jsem se tu trochu porozhlédl. Časový transponder je sice poškozený, ale dá se opravit. Dosáhne jen pět set let do minulosti, ale to mi stačí."

„Ty chceš uniknout do minulosti?" zeptal se Atlan.

„Ano, ale půjde o let kupředu. Nemůžeš vědět, že jsme se pokusili o atentát na Solární impérium právě pomocí časového transponderu. Jen náhodou byl náš plán překažen, jinak by vaše lodi nikdy nečekaly v sluneční soustavě Luum."

„Mirono!" řekl v největším rozrušení, „ty chceš spustit časový paradox?"

„Vrátím se do minulosti. Přesněji řečeno do roku 1971. Přistanu na Měsíci třetí planety Sluneční soustavy a zničím tam výzkumné plavidlo Arkonidanů."

Poprvé ve svém životě Atlan pocítil panický strach. Jestliže bude zničena loď Cresta a Thory, Perry Rhodan nenalezne podklady, na jejichž základě vybudoval Solární impérium. Jakmile arkonská loď exploduje, všechna pozemská plavidla ve slunečním systému Luum prostě zmizí. Časový paradox takových rozměrů bude mít nedozírné následky.

Mistryně ostrovů uvrhne obě galaxie do chaosu, jen aby si udržela moc.

„Nedělej to, Mirono!" řekl. „Postarám se, abys mohla spokojeně žít na nějaké planetě a nikdo se nedozví, kam unikl poslední Mistr ostrovů."

Pohrdavě se usmála. „Co mi to nabízíš? Jednu planetu místo dvou galaxií!

Ubohé živoření přistěhovalce proti moci nad dvěma impérii! Pomysli na život, jaký bychom mohli vést. Oba vlastníme aktivátor. Pokud se spojíme, nikdo nás nepřemůže. Rozšíříme svou moc a budou nás poslouchat miliony obyvatel hvězdných říší. Můžeme vládnout bok po boku ještě tisíce let. Nebo se bojíš, že bych se ti omrzela?"

„K tomu by nikdy nedošlo."

„Sto let pocítíš jako jeden den, admirále, a každý den může být krásný."

„Ne," řekl.

„Odmítáš? Raději zemřeš na této mizerné planetě, místo abys žil se mnou a vládl nedozírné říši?" zeptala se udiveně.

„Muž je schopen udělat pro ženu cokoliv, ale nikdy se nezpronevěří svým principům."

„Principy?" opáčila nevěřícně. „K čemu ti jsou? Budeš s nimi žít? Uživí tě? Dají ti moc? Budou tě objímat a líbat?"

mlčel. Chtěla ho získat pro sebe, ale nebyl si jistý, že ho miluje. Možná se jen chtěla utvrdit v moci, kterou nad ním má.

Pak řekl tvrdě: „Odejdi! Nech mě samotného!"

Viděl, jak se Mirona chvěje rozčilením. Byla krásnější než dřív, ale myšlenka na to, co chce podniknout, mu dávala zapomenout na city.

Najednou se napřímila. „No dobrá. Měl bys vědět, co jsem udělala. Jedničkou jsem díky vraždě. Vadí ti to?"

„Tebe nelze soudit podle obvyklých měřítek."

„Před dvaceti tisíci lety třináct rene-gátů strhlo moc na sebe. Od počátku se mi dařilo skrývat skutečnou identitu. Konečně se šest renegátů dovědlo, kdo je jejich vůdcem. Všechny šest jsem zavraždila. Asi deset tisíc let vládlo zbylých šest a já celé Andromedě. Neznámý vědec lemurského původu zhotovil buněčné aktivátory, které se při

vložení nastaví na tělesné frekvence."

Atlan se v duchu ptal, jestli záhadná fiktivní bytost z planety Poutník nehrála jistou roli při udílení aktivátorů Mistrům ostrovů. Podezření se patrně blížilo pravdě, protože bylo sporné, zda mohl lemurský vědec zkonstruovat tak složitý přístroj, jaký nedokázali sestavit ani Siganci.

„S aktivátorem se mi do rukou dostala zbraň," pokračovala Mirona. „Vlastním přístroj, s jehož pomocí mohu ovlivňovat chod ostatních aktivátorů."

Atlan jí věřil každé slovo. „Proč jsi nás varovala?" zeptal se. Namlouval si, že tak učinila z lásky k němu.

„Tím, že jsem se mohla zdržovat ve vaší blízkosti, jsem získala řadu důležitých informací. To bylo důležitější než dílčí vítězství nad Zemí. Nyní se potvrdilo, že jsem se zachovala správně."

„Jsi si vědoma nebezpečí, které časový paradox způsobí každému z nás?"

„Pro mě žádné nebezpečí nepředstavuje. Ty ovšem asi nepřežiješ změnu reality."

Atlan na to neřekl nic. Věděl až příliš dobře, že je živá mrtvola. Co se nepodařilo nesčetným lodím, bombám, robotům a hvězdným národům za celá staletí, stačil Atlan v několika okamžicích: Přivést Solární impérium k zániku.

„Nyní začnu s opravou časového transmiteru," řekla a odešla. Neviděl ji, protože nemohl otočit hlavu, jen slyšel její pevný krok rozhodné ženy.

4.

Nevěděl, kolik času uplynulo, ale cítil, že do místnosti kdosi vstoupil. Mirona to nemohla být, tu by poznal podle chůze. Strach neměl. Nic nemohlo být horšího než časový atentát.

Pak zaslechl zvuk, připomínající větření zvířete a vzpomněl si na muzeum. Co když se příšerám podařilo uniknout?

Přesto mu smrt ve spárech netvora připadala méně hrozná než nejistá budoucnost po zničení arkonské výzkumné lodi.

Na hladké podlaze zaškrábaly drápy a tvor popošel do nohou lůžka, takže si ho Atlan mohl prohlédnout.

Nepochyboval, že má před sebou exemplář z muzea.

Zvíře bylo pokryté hustou srstí a na hlavě, vzhledem k objemu těla velmi malé, svítilo jediné rudé oko. Krátká, silná paže s hákovitým pařátem strhla pokrývku z ležícího muže a znovu se pozvedla, tentokrát k úderu.

Náhle cosi zasvištělo, příšera zařvala a zmizela z Atlanova zorného pole. Bylo slyšet, jako by se někdo válel po zemi, následoval vzdech, a pak zavládlo ticho.

Atlan nemohl vědět, co se stalo, ale uviděl, že se k jeho lůžku blíží jiná bytost, tentokrát podobná opici. Držela jakýsi toulce s mnoha krátkými oštěpy. Vetřelec byl patrně zabit jedním z nich.

Atlan se díval na svého zachránce. Neznámý se opatrně dotkl těla ležícího muže a zavrtěl hlavou. Pak vyňal z toulce oštěp, položil jej vedle Atlana a vydal ze sebe hrdelní zvuk.

Atlan se pokusil o úsměv. Jakmile tvor uviděl zuby, utekl z místnosti.

Mirona z Thetu nastavila zbraň na nejširší paprsek a bez míření vystřelila. Monstrum, které vycházelo z transmiterové místnosti, se zhroutilo a už se nepohnulo. Žena vstoupila a rozhlédla se po rozlehlé hale. Nic se nepohnulo, přesto byla na místě opatrnost.

Mirona z Thetu si vzdychla. Během práce bude muset zůstat ve střehu. Individuální ochranný štít absorbuje energii paprsku ze zbraně, ale neochrání ji před útokem zvířete.

Musela myslet na Arkonidana. Popr-

ve za mnoho staletí cítila účast s osudem jiného jedince. Chápala, jak nebezpečné by bylo zamilovat se do člověka, který byl její zarytý nepřítel. V duchu si gratulovala ke své neústupnosti. V rozhodujícím okamžiku zvítězil rozum nad citem. Mistryně ostrovů věděla, že Atlan zmizí z Tamania v okamžiku, ve kterém ona zničí arkonskou loď na Měsíci planety Země. Při změně reality nebylo možné předvídat osud tohoto muže. V každém případě nebude snadné jej znovu nalézt. Lemurští vědci, kteří se podíleli na vývoji časového transmiteru, nebyli přívrženci svévolného spuštění časového paradoxu. Před tím, co chtěla nyní provést, ji výslovně varovali, protože následky podobného experimentu se nedaly předvídat.

Mirona z Thetu ale věděla, že nemá jinou možnost, pokud si chce zachovat mocenskou pozici. Vítězství Mistrů ostrovů bude zajištěno tím, že Perryho Rhodana jednoduše vyškrtne z historie. Vyhlídka na vykojení všech významných událostí v kosmických dějinách ji nelekala. Nyní byla zahnaná do kouta. Bez ženských zbraní by se jí nepodařilo obrátit válečné štěstí.

Dorazila k ovládacímu pultu transmiteru. Odstranila přístrojovou desku, vyňala pojistku a přezkoušela jednotlivé spoje. Přívod energie fungoval, ale některé součástky byly poškozené otřesy. Tyto citlivé díly musely být vymontovány a nahrazeny novými. Náhradních dílů byl dostatek.

Mirona z Thetu věděla, že jí zbývá několik hodin. Víc, než potřebovala k opravě. Přinesla si součástky a vedle

nich položila zbraně, dezintegrátor a paralyzátor.

Ačkoliv měla vynikající vzdělání, práce byla pro ni obtížná, protože musela zastat školeného specialistu. Pracovala obratně, ale pomalu. Zvažovala každý jednotlivý krok, protože jen jediná kombinace všech relé zaručovala přesný skok. Mirona z Thetu se musela vynořit 10. června 1971 ve Sluneční soustavě. Co se nepodařilo Hakolinovi, musela zařídít v minulosti sama.

Občas přerušila práci a rozhlédla se. Všude byl klid.

Její myšlenky stále častěji zabíhaly k paralyzovanému muži, který bezmocně vyčkával na svůj konec. Přerušila práci a zamyšleně se zadívala do prázdna. Poprvé v životě si přála být bezvýznamnou ženou a zatoužila po věcech, pro které měla až dosud jen pohrdavý úsměv.

Nikdo nemůže mít všechno, řekla si, když se vrátila k práci. Jakmile se skutečná změna reality, zapomene na Arkonidana. Nezůstane nic, jen nejasný pocit, že zažila hodinu štěstí.

Svědění začalo v prstech a pomalu přešlo do celé ruky. Atlan se pokusil pohnout hlavou a kupodivu se mu to podařilo.

Přesto si nedělal naděje. Než se mu podaří vstát, bude Mirona v minulosti.

Viděl, že jeho oděv i zbraně jsou v místnosti. Jednička patrně považovala jejich zničení za zbytečné.

Konečně mohl pohnout paží. Nevšímal si bolesti, kterou mu působil každý sebemenší pohyb, protože najednou měl naději, že odvrátí katastrofu. V krajním případě bude muset Mironu z Thetu zabít, aby překazil její záměry. Jeho hlava klesla zpět do měkkých podušek, které voněly jejím parfémem. Ještě chvíli ležel Atlan na hebké látce, a pak znásobil své úsilí.

Odhadoval, že mohla uplynout asi hodina od okamžiku, kdy jej napadlo zvíře. Nyní se převalil na břicho a opatrně spustil nohy z lůžka. Opíral se rukama, aby se jistěji postavil, ale nohy jej ještě neunesly. Zatím mohl jen sedět.

V tom okamžiku se vrátilo zvíře s oštěpy a váhavě zůstalo stát ve dveřích. Arkonidan se nyní neusmál, ale pomalu a klidně řekl: „Možná bychom mohli být přáteli.“

Při zvuku jeho hlasu sebou cizinec škubl, vytáhl z toulce jeden oštěp a mrštil jím. Atlan padl stranou a hrot se zabodl do stěny.

„Bortagh!“ zvolal divý tvor a výhruzně zvedl ruku.

Atlan se rozhodl raději se nehýbat. Neznámý se buď příliš snadno rozzuřil, nebo si Atlana spletl s někým jiným.

Arkonidan si byl vědom, že bojovat ještě nemůže a na zbraně ani nedosáhl.

Pomalou se opět zvedal.

„Drantang owergat santen,“ řekl cizinec a přišel blíž. Atlan se napjal. Byl připraven bránit se, i když jeho šance byly mizivé. Bytost, kterou Mistři ostrovů našli na nějakém neznámém světě a dopravili na tuto planetu, jen vytáhla oštěp ze stěny a druhou rukou popadla Atlana za vlasy. Atlan uštědřil barbarovi úder do míst, kde je u humanoidních bytostí žaludek a útočník vyrazil nespokojený skřek. Pak zatřásl Atlanem jako loutkou.

Arkonidan sebral veškeré síly a udeřil tvora hranou dlaně do krku.

Stisk okamžitě povolil. Zvíře tu stálo a pozorovalo Atlana se směsicí obdivu a respektu. Atlan odhalil zuby a výhruzně zavrčel. Zvíře odskočilo ke dveřím.

Atlan se s vypětím všech sil natáhl ke svým věcem, uchopil dezintegrátor a čekal, co neznámý podnikne.

Opičí bytost vytáhla z toulce oštěp a vyčkávavě jej potěškávala v ruce. Atlan spustil dezintegrátor a špice oštěpu se odlomila. Zvíře zděšeně zavylo a uteklo. Atlan si oddechl.

Každá minuta měla cenu zlata. Zatímco on nabíral síl, Mirona možná zprovoznila časový transponder. Přesto Atlan považoval za rozumnější počkat. Nemělo smysl opouštět místnost, dokud byl příliš slabý.

Atlan cítil oživující účinek buněčného aktivátoru, bez kterého by tu stále ještě nehybně ležel. Už si dokázal natáhnout bojový oděv a vyzkoušet zbraně. Pak zapojil ochranný štít a už pevným krokem přistoupil ke stolu. Cestou sebral malý oštěp, který zvíře ponechalo na zemi, a zastrčil si jej za opasek.

U stolu se pokusil sestavit plán, který Mirona před odchodem roztrhala. Několik útržků chybělo, ale umístění střežných bodů podzemního komplexu bylo k dispozici.

Atlan okamžitě zalitoval, že kresba postrádá popisky. Místo písmen tu ale byly symboly, jejichž význam se zdál obecně srozumitelný. Kresba slunce jistě znamenala zdroj energie, kolečko strojovnu. Kromě toho tu byly šipky, kruhy, vlnky, trojúhelníky, polokoule a podivné postavy. Atlan se zamračil.

Podle čeho měl najít časovou stanici? Byla tu možnost: na Tamaniu existoval jediný transponder, jeho symbol tu tedy bude jen jednou.

Když vyloučil opakující se, zbyly mu čtyři kresby a všechny zůstávaly hádankou. Jeden symbol měl tvar vejce, druhý kříže, zbylé se podobaly pokrouceným písmenům.

Nezdálo se, že by kterýkoliv značil transponder. Atlan se podíval na symboly pozorněji a objevil kolem kříže tenké čárky.

Ted' pochopil. To, co považoval za kříž, byly vlastně stylizované hodiny s prodlouženými ručičkami.

Nyní znal místo, kde se nachází transmitter.

V této chvíli mu to moc nepomohlo, protože neznal místo svého pobytu. Nezbylo mu, než hledat nazdařbůh a zorientovat se, až narazí na některý bod, zakreslený v mapě.

Jediným pohybem smetl útržky dohromady a vstal. Najednou jej zabolet fakt, že bude muset zabít ženu, kterou miloval.

Mirona z Thetu dokončila opravu časového transmitteru, opřela se a zavřela oči. Napjaté soustředění ji unavilo, ale věděla, že to rychle přejde. Její buněčný aktivátor byl spojený přímo se srdečním svalem a pomůže jí překonat vyčerpání. Nohou odsunula odmontované součástky a nyní jí zbývalo jen zapojit kontrolní systém, který ověří provozuschopnost transmitteru.

Přistoupila k ovládací desce a zapojila kontrolní sekci. Na ohromném panelu zazářila světla. Výstražná návěst nevydávala ani optický, ani akustický signál. Mirona z Thetu provedla simulovaný časový skok a sledovala kontrolky. Přívod proudu fungoval a přístroje pracovaly bez poruch. Nyní bylo potřeba naprogramovat cíl a vstoupit do transmitteru.

Bezděky si vzpomněla na Arkonidana, který po tomto kroku zmizí. Přímočaré a jednoznačné řešení bylo zároveň konečné a Mirona najednou zaváhala.

Proč by si Atlana nevzala sebou?

Stačilo obstarat si automatický transportér, naložit spoutaného muže a dopravit jej do transmitteru. Jakmile Atlan zjistí, že už Pozemšťanům nemůže pomoci, přikloní se k ní.

Divila se, že na to nepřišla dřív. Byla si jistá, že ji admirál miluje a zapomene, co mu provedla.

Mirona vyšla z transmitterové haly a v jedné z chodeb našla dopravník. Přepnula ovládání z automatického na ruční a když vzhlédla, zaregistrovala na konci chodby pohyb. Okamžitě sáhla po zbraní. Zvířata, která utekla z muzea, se pohybovala po celém areálu.

Vozík byl uvolněn z držáku na zdi a rozjel se prostředkem chodby. Hluk patrně vyděsil bytost, která se skryla.

Mirona přesto nepustila zbraň.

Projela postranní chodbou do hlavní a výtahem se dostala o několik poschodí výš. Zamířila k pokoji, zajela dovnitř a vypnula motor.

Lůžko bylo prázdné.

Těsně vedle dveří leželo mrtvé zvíře a jeho obrovské tělo bylo proklálo malým oštěpem. Mirona se rozhlédla.

Atlanův oděv i zbraně byly rovněž pryč.

Monstrum ale bylo zabito primitivní zbraní.

Horečně přemýšlela, ale bylo těžké pochopit souvislosti. Do místnosti se musela dostat dvě nebo tři zvířata.

Stopy po boji byly dostatečně patrné. Ale jakou roli tu hrál Arkonidan? Byl unesen? Pak zahlédla útržky svého plánu. Jejich jiná poloha svědčila, že je někdo měl v ruce.

Ozbrojeného Atlana nesměla podceňovat. A musela se vzdát svého původního plánu, totiž že jej unese sebou do minulosti.

Rozhodla se okamžitě vrátit k transmitteru a uskutečnit časový skok. Zaváhání mohlo ohrozit její plány.

Vozík nechala na místě a vyšla do chodby. Myšlenka, že tu Atlan někde je, ji znepokojovala. Odjistila zbraň a držela ji připravenou ke střelbě. Chodbou procházela zády ke stěně, aby se kryla.

Za jiných okolností by ji tato situace bavila. Milovala riziko, ale tentokrát šlo o všechno. Kromě toho nechtěla bojovat s mužem, kterého milovala.

Bez problémů se dostala k šachtě a vstoupila do výtahu. Na plošině v dalším podlaží stála opici podobná bytost s toulcem v ruce. Mirona si všimla, že malé oštěpy v toulci jsou stejné jako ten, který byl zabít netvor u Atlanova lůžka.

Zatímco se snášela dolů, v duchu se ptala, jestli toto zvíře opravdu zabilo vetřelce v pokoji. Nebylo vyloučené, že admirál bude někde nablízku.

„Mirono!”

Škubla sebou a prudce otočila hlavu. Na další plošině, deset metrů od ní, stál Atlan s dezintegrátorem v ruce.

Mirona bez rozmyšlení vystřelila. Zpětný ráz zbraně odmrštil její tělo na stěnu antigravitační šachty. Zachytila se jí a znovu zmáčkla spoušť. Ochranný štít zazářil a Atlan se vrhl do úkrytu za podstavec jakéhosi přístroje.

Mirona věděla, že pokud se chce vrátit do transmitterové haly, bude klesat kolem této plošiny.

„Admirále!” zvolala a její hlas zazněl ozvěnou v mnoha chodbách.

„Odhod’ zbraně, Mirono!” vyzval ji. „V šachtě se nemáš kde ukrýt.”

„Mám ochranný štít,” odpověděla klidně. „Můžeš střilet.”

Jak pomalu klouzala dolů, zasáhla ji další Arkonidanova střela a Mirona byla opět odhozena ke stěně a ztratila rovnováhu. Stav beztlíže ji narovnal a Atlan už zvedal zbraň k další střele, kterou by už štít nemusel stačit absorbovat.

„Počkej!” vykřikla. „Vzdávám se!”

Přistoupil až k okraji plošiny. „Odhod' zbraně!" vyzval ji.

Natáhla k němu ruku, ale druhou rukou zároveň zapnula svůj letový agregát na nejvyšší výkon v horizontálním směru. V antigravitační šachtě mělo zrychlení daleko silnější účinek než za normálních podmínek. Mirona měla na okamžik pocit, že se její tělo roztrhne.

Atlan neměl čas zareagovat na její šílený manévry. Mirona do něj nalétla a srazila jej k zemi. Atlan se duchapřítomně odkulil stranou. Na původní místo dopadly paprsky z její zbraně. Hlasitě se zasmála a skočila zpátky do šachty. Přelstila ho a vítězství ji divoce vzrušilo.

Věděla, že ji bude pronásledovat. Ať se stane cokoli, musí jej odlákat od časové stanice. Neměla by čas, potřebný k zapojení transmiteru.

Přistála na plošině v příštím podlaží a rozběhla se hlavní chodbou. „Mirono!" slyšela za sebou volání. „Nenuť mě, abych proti tobě bojoval!"

Podle zvuku jeho hlasu usoudila, že je teprve v šachtě. Za žádnou cenu mu nesmí odpovědět, aby neprozradila, kde je.

„Mirono!" volal ji znovu. „Proč se nedomluvíme?"

Vstoupila do místnosti, zaplněné přístroji, a rozběhla se po úzkém schodišti hned vedle vchodu. Ocítla se na jakési rampě a kolem ní se tyčila ohromná tělesa strojů. Přikrčila se za silný kovový sloup a pozorovala vchod. Atlan uhlí, ve kterém podlaží opustila antigravitační výtah, ale dál byly stovky místností, hal a prostor, ve kterých se mohla skrývat. Mirona čekala, že na ni zavolá, ale všude bylo ticho. Patrně pochopil, že nepřistoupí na jeho návrhy. Opřela se zády o stěnu a čekala. Musela Atlanu vlákat do labyrintu podzemních chodeb. Jakmile se v nich Arkonidan ztratí, může Mistryně ostrovů v klidu naprogramovat transmitter. Slyšela jeho kroky dole v chodbě. Prošel kolem dveří strojovny a Mirony se zmocnilo pokušení co nejrychleji se vrátit k výtahu. Přesto odolala. Musela jej odlákat dál.

„Admirále!" zvolala, „tady jsem!"

Objevil se ve vchodu a pozorně si prohlížel sál. Jakmile se rozběhla, vystřelil po ní, ale zasáhl jen stupínky kovového schodiště, které se zkroutily a s třeskem spadly na podlahu. Strojovna měla více východů. Atlan byl rychlejší, ale Mirona se tu zase vyznala.

Skočila ke dveřím, ale k jejímu zděšení byly zamčené. Ustoupila o krok a zničila je dezintegrátorem. Raději se ani neotáčela a skočila do další místnosti. Bylo to skladiště a Mirona nyní utíkala mezi regály, sahajícími od podlahy ke stropu. Když minula první příčnou uličku, rychle se do ní vrátila a zaklekla za bednou z lehkého kovu.

Hlaveň zbraně si opřela o hranu bedny, aby se jí lépe mířilo, a čekala. Když se křídlo dveří pohnulo, zmáčkla spoušť. Vzápětí zaklela, protože admirál ji přelstil. Zůstal stát u stěny a dveře otevíral oštěpem. Nyní věděl, že na něj čeká.

Mirona se napřímila a rychle vyšplhala až pod strop. Po vršcích regálů přeběhla k hlavní uličce a spustila se opět dolů.

Pak si odepnula náramkovou vysílačku, nastavila ji na nouzový signál, položila na zem a rozběhla se pryč. Třeba se tím Arkonidan dá oklamat. Když doběhla na druhý konec skladovací haly, otevřela nejbližší dveře a přesvědčila se, že chodba za nimi je prázdná.

Pak se vrátila k regálům. U podlahy i u stropu byly zakončeny destičkami, do kterých ale nebyly tyče nijak zapuštěny nebo upevněny. Byly vlastně napnuté mezi podlahou a stropem pod hydraulickým tlakem. Mirona se rychle rozhlédla. Někde po ruce musel být spínač zařízení, které udržovalo tyče pod tlakem. Jakmile Atlan vstoupí, stačí pohnout příslušnou páčkou. Jeden regál strhne další a Arkonidan bude na kaši.

Vedle vchodu byla jen docela malá rozvodná deska a řada páček bez jakéhokoliv popisu. Nevěděla, co se stane, až s nimi pohne, ale byla to jediná možnost, jak uskutečnit cestu časem.

Mirona byla sama překvapená, s jakou lhostejností promýšlela zničení tohoto muže. Nyní se jí osvědčila tvrdá škola, kterou prošla. Když bojovala, šly city stranou.

5.

Atlan cítil blízkost nebezpečí a byl si vědom, že tento pocit neopadne, dokud bude bojovat proti Mironě z Thetu. V duchu se ptal, proč se vrátila. Chtěla ho zabít?

Usmál se, když si představil překvapení v jejím obličejí. Co si myslela? A jak moc si lámala hlavu nad nestvůrou, zabitou oštěpem?

Zamyšleně pohlédl na dveře, které prostřelila. Bezpochyby se tu dobře vyznala. Jejím cílem je jistě dostat se co nejrychleji k transmiteru.

Arkonidanovi bylo jasné, že k přípravě časového skoku bude žena potřebovat klid. Mirona jej musí buď zabít nebo odlákat od cíle. Bzučení vysílačky jej utvrdilo v přesvědčení, že s tím Jednička už začala. Jistě jej neměla za tak hloupého. Nouzový signál jej měl jen zmást.

Atlan přešel k dalším dveřím. V ohromné hale byl bezpochyby sklad. Lehl si na zem, plížil se podél regálů a opatrně se rozhlížel. Mironu ani nezahlédl, přesto cítil její přítomnost. Držel se stále mezi stěnou a nejbližší

řadou regálů, až se doplazil na konec haly, kde v rohu vedlo zdola nahoru potrubí z několika užších trubek. Podařilo se mu vmáčknout mezi dvě trubky a pomalu šplhal do výšky. Potřeboval rozhled. Jeho bystré oči zachytily pohyb u protější stěny haly. Než mohl stisknout spoušť, Mirona zmizela v úkrytu. Pak zaslechl slabý skřípavý zvuk. Zadní regály se začaly kývat a předměty, uložené na policích, klouzaly na zem. Dva regály spadly a v dominovém efektu sebou strhly další. Atlan se stáhl za potrubí a doufal, že vydrží náraz. Těžké součástky padaly na zem se zvuky podobnými explozi a menší náhradní díly bubnovaly do podlahy jako déšť. Kus kovu se odrážely od trubek, ale nijak vážné je neohrozily. Uprostřed místnosti se padající regály zastavily. Mirona z Thetu nepomyslela na to, že se hydraulické tyče vzpříčí a zapletou do sebe tak, že znemožní další pád.

Na druhé straně se zablesklo a halou prošlehlý výstřel. Mirona jej nemohla vidět, ale i ona vytušila jeho blízkost a správně předpokládala, kde se skryl. Dezintegrátorem zničila obruč, takže se trubky oddělily od zdi a pružně od ní odskočily. Atlan byl vržen dopředu jako skokan o tyči. Ještě než dozněl její vítězný výkřik, pustil se a padl mezi trosky. Vítězný výkřik se změnil ve zklamaný a Mirona vyběhla do chodby.

Než se Atlan dostal ke dveřím, zase nevěděl, kde na něj číhá.

„Admirále!“ zazněl její hlas s takovou silou, že sebou škubl. „Mluvím s tebou prostřednictvím interkomu této stanice. Všechny reproduktory v okolí jsou v provozu.“

Její hlas přicházel ze všech stran. Bylo nemožné určit, kde mluvčí stojí, ale dokud mluvila, musela být vázána na nějaký mikrofon a on mohl změnit místo.

„Proč se nevzdáš, admirále? Pojď se mnou do minulosti!“ Ozvěna vracela

její hlas od stropu všech prostor. „Kde mě tady chceš hledat, vojáčku? Nemůžeš nade mnou zvítězit.“

Atlan otevřel nejbližší dveře. Byla to laboratoř. Mirona měla pravdu. Kde ji měl hledat? V tomto labyrintu chodeb a místností mu vždycky unikne. Nesměl se starat o ni, musel hledat časovou stanici.

„Mirono, slyšíš mě?“

„Samozřejmě,“ odpověděla.

„Vzdávám se,“ řekl.

„Můj chytrý admirál,“ zasmála se. „Slyším tě proto, že všude jsou mikrofony. Myslel sis, že mě najdeš, když nabídneš kapitulaci?“

„Vidíš mě? Poznáš, až odložím zbraně?“

„Jsi v hlavní chodbě, že?“ zeptala se.

„Ano. Nebudeme spolu bojovat, Mirono.“

„Pošlu ti automatický transportér,“ řekla. „Položíš na něj zbraně a ochranný oděv.“

Ještě když mluvila, asi sto metrů od něj se otevřely dveře, ze kterých vyjel vozík a pomalu klouzal chodbou.

„Vozík se nezastaví,“ zazněl opět její hlas. „Jakmile bude u tebe, odložíš na něj svou zbraň. Pak se otočí a pojedě zpátky.“

Atlan se rozběhl ke dveřím, ze kterých vyjel transportér. Za nimi byla naprostá tma.

Z reproduktoru zazněl zlomyslný smích. „Nechceš vejít?“

Pohrávala si s ním. Vozík se právě vracel. Atlan skočil na ložnou plochu a vjel do místnosti.

Najednou pochopil, proč jej sem vlákala. Mirona z Thetu potřebovala paralyzovat jeho ochranný štít z fluorescenční energie, který byl za normálních okolností neviditelný, ale tady světélkoval. Vrhla strašidelné pablesky na okolí a odrážel se v lesklém obložení přístrojů. Vypadalo to, jako by se v místnosti pohybovaly postavy, ale šlo jen o obrysy přístrojů.

Atlan ji neviděl, ale ona jeho ano a okamžitě zahájila soustředěnou palbu. Přetížený ochranný štít zazářil. Náhle se rozsvítilo. Mirona z Thetu stála nedaleko a stále na Atlana mířila. Arkonidan bleskově sklouzl z vozíku, přikrčil se za ním a také vystřelil. Tím donutil Mironu ustoupit.

Pak vyskočil a rozběhl se ke dveřím. Světlo za ním opět pohaslo.

Na druhém konci chodby se vynořila silueta opičí postavy. Tvůr se pomalu blížil a pozorně sledoval Atlanovy pohyby. Jeho přítomnost Arkonidanovi opět připomněla, že v podzemním sídle nejsou s Mironou sami. Měl dokonce dojem, že jej ta bytost s malými oštěpy sleduje. Ale jaké měla úmysly? Atlan zalitoval, že se s tvorem nemůže dorozumět. Ten jistě ví, kde je časová stanice, i když nejspíš nechápe význam tohoto zařízení.

Atlan ustupoval ode dveří. Rozhodl

se dostat se k výtahové šachtě a nechat se snést o několik podlaží níž. Opičí bytosti si nevšímal. Ostatně byla v podobném postavení jako on, i když barbar nemohl vědět o nebezpečí, spojeném s transmitterem.

„Bralař,“ řekl cizinec a položil na zem toulec s oštěpy. Atlan vytáhl oštěp, který si zasunul za opasek, a rovněž jej položil na zem.

Inteligentní bytost začala poskakovat radostí.

„Raději zmiz, příteli,“ řekl nahlas Atlan. „Jestli zůstaneš v mé blízkosti, čekají tě jen nepříjemnosti.“

Pak následoval příklad zvířete, které sebralo toulec a i on zvedl oštěp a zasunul jej zpět za opasek. Zvíře jej nyní následovalo, patrně jejich svazek považovalo za přátelství ve zbraní. Atlan se pokusil ukázat mu zuby, ale zvíře nadšeně zavrčelo a plácalo rukama jako by tleskalo. Atlan pokrčil rameny. Konečně to mohla být výhoda, mít zvíře po svém boku.

Když společně vstoupili do výtahové šachty, byla plná dýmu. Jen klimatizační průduchy na plošinách, kudy se vhněl čistý vzduch, bránily pronikání kouře do chodeb.

„Benatrag olwar germ," vyrazil ze sebe tvor a ukázal do hlubiny.

„Nevypadá to dobře, kamaráde," odpověděl mu Atlan, „ale nemám jinou možnost." Zapnul letový agregát, kývl zvířeti a skočil do šachty. Minul několik plošin a výtah opustil o pět poschodí níž. Doufal, že požár postoupil tak daleko, že zničí i transmitter.

Mirona z Thetu trpělivě čekala, až transportní výtah zastaví. Pak nastoupila a nechala se snést o pár poschodí níž. Antigravitační šachtou stoupal dým.

Nad Atlanem nezvítězila, ale alespoň jej setřásla. Věřila, že Arkonidan nyní bloudí chodbami a hledá transmitter. Když vystoupila z výtahu, šla nejkratší cestou k transmitterové centrále. Jak čekala, místnost byla prázdná. I sem pronikal kouř, protože dolní podlaží byla v plamenech. Bylo jen otázkou času, kdy se požár dostane výš.

Mirona přistoupila k ovládacímu pultu a započala se zadáváním dat zamýšleného časového skoku. Na okamžik zalitovala, že se jí nepodařilo Arkonidana unést. Bude jej muset zanechat osudu.

Z chodby se ozval šramot. V hlavním vchodu transmitterové stanice stála opici podobná bytost, kterou Mirona už jednou zahlédla. Okamžitě popadla zbraň a zamířila. Jakmile to zvíře uvidělo, bleskově zmizelo. Mirona se zamračila. Nevěděla, že v muzeu byli i tvorové s inteligencí.

Zvíře ji patrně nehodlalo napadnout, ale Mirona přesto přerušila programování a šla ke dveřím. Zvíře stálo v chodbě, jako by na ni čekalo.

Mirona zvedla zbraň a zaváhala. Kdyby vystřelila, mohla by přilákat Atlana.

Bytost najednou přiskočila a popadla ji. Vztek, že se nechala přelstít tak primitivním tvorem, byl větší než strach před zvířetem s drsnou srstí a páchnoucím dechem. Podařilo se jí vytáhnout paralyzátor a zmáčknout spoušť. Opice od ní odskočila a nepokusila se o nový útok.

Mirona si odhrnula vlasy z čela a v duchu se ptala, co se asi odehrává v tom primitivním mozku. Pak pokrčila rameny a vrátila se k transmitteru. Tentokrát ale za sebou zamkla.

V hloubce několika kilometrů došlo k explozi, která rozechvěla podlahu. Planeta Tamanium umírala v těžkých křečích. První explozi bude brzy následovat další a centrální planeta Mistrů ostrovů se změní ve slunce.

6.

Přestože byl Rhodanův obličej jen na obrazovce vizifonů, plukovník Alurin se stejně vyhýbal pohledu do jeho očí.

„Před několika okamžiky jsem na palubě CRESTU III přijal mimořádnou komisi Maahků," promluvil Rhodan.

„Jistě víte, proč přišli. Považují manévry vaší lodě za jasnou provokaci. Chci okamžitě mluvit s Atlanem."

Alurin nasucho polkl. „Pan admirál si nepřeje být rušen. Později vám podá vysvětlení."

„Stálo mě to velkou námahu, abych Maahkům vysvětlil, že na Tamanium nechceme přistát. Naštěstí uprostřed jednání došlo v nitru planety k explozi a Maahkové uznali, že rozumná bytost nepřistane na světě, který brzy zanikne."

Alurin jen silou vůle potlačil zděšení. Specialisté na palubě IMPERÁTORA mu ještě tuto explozi nehlásili.

Ostatně vzhledem k poloze lodi bylo možné, že ji její přístroje vůbec nezaznamenaly.

„Maahkové okamžitě přiořídili podmínky dohod," pokračoval Rhodan. „Nechávají nám základnu na Gleamu, ale nesmí na něm být víc než stovka našich lodí."

„Máme tajný satelit Troju, pane," připomněl Alurin.

„Ano, Troja se nepatrnou rychlostí pohybuje mlhovinou Andro-Beta a její obrovský sklad může být naší nejlepší zbraní v oblasti Andromedy. Konečně můžeme počítat i s podporou Veslařů." Rhodan se nevesele zasmál. „To jste chtěl říct, plukovníku? Ale to není omluva za manévry IMPERÁTORA. Jste informován o úmyslech admirála Atlana?"

„Částečně." Alurin považoval tuto odpověď za diplomatickou a doufal, že Rhodan ukončí hovor. Nesměl prozradit, kde Atlan je a zároveň se obával, že mu hrozí nebezpečí. Doufal jen, že Atlan sám pozná, kdy se má vrátit.

„IMPERÁTOR vzal bez mého svolení na palubu vysokou vládní představitelku systému Sulvy," řekl s výčitkou v hlase Rhodan. „Alespoň o tom byste měl být informován."

„Ano," přisvědčil Alurin. „Atlan se obával útoku na tefrodskou loď a přijal Mironu z Thetu na palubu."

„Pravděpodobně ten manévry nařídil, aby nám imponoval," poznamenal Rhodan. „Až si najde čas přerušit na okamžik zábavu, ať se ohlásí. Jakmile Tamanium exploduje, stáhneme flotilu. Maahkové na tom trvají."

„Co se stane s Tefrody, až se pomocí cesty přes vesmírné stanice vrátíme do domovské galaxie?" zeptal se Alurin, nadmíru spokojený, že mohl změnit téma.

„Maahkové nejsou nijak nakloněni k vyjednávání. Můžeme jen doufat, že nezačnou s vyhlazovací válkou." Alurin věděl, že Rhodan dodrží všechny smlouvy s Maahky. Byli to obtížní, ale velmi čestní spojenci. Perry

Rhodan by je nikdy nezahlavil. Tefrodi budou nuceni vyřešit si svůj problém s Maahky vlastními silami. Jakmile Tamanium přestane existovat, Rhodanovy lodě nabudou kurz ke stanici Midway a Maahkové se stanou pány Andromedy.

Perry Rhodan přerušil spojení a Alurin si oddechl. Podíval se na hodinky a uvědomil si, že jestliže se Atlan okamžitě nevrátí, bude stejně muset Rhodanovi říct, co se stalo. Atlanův život byl ohrožen. A to Alurin nemohl vědět, že nebezpečí jaderné exploze je to nejmenší, co může z planety vzejít.

7.

Útok celé smečky byl tak neočekávaný, že se Atlan nechal překvapit. Šest bestí podobných vlkům vyrazilo z výklenku a hnalo se chodbou. Zvířata měla kulatou hlavu, tři oči a tlamu plnou ostrých zubů jako dravé ryby. Světlo se lesklo na jejich rezavé srsti.

Zvířata byla šílená hladem. Vyrážela divoké skřeky a jejich drápy škrábaly o hladkou podlahu.

Arkonidan tasil obě zbraně a hned při prvním zmáčknutí spouště zabil čtyři útočníky. Páté zvíře se mu zakouslo do paže a Atlan se musel pootočit, aby je mohl zasáhnout paralyzátozem a poté setřást. Tím se ovšem stalo, že šesté, poslední, jej napadlo zezadu a strhlo na zem. Atlan upustil dezintegrátor, který držel v nezraněné ruce. Tržná rána na paži pálila jako oheň, takže nedokázal spustit zbraň, a zuby poslední bestie se pokoušely dosáhnout na jeho týl. Konečně se mu podařilo vytáhnout malý oštěp, který měl za pasem, a vrazit jej do těla dravce. Zvíře bylo okamžitě mrtvé.

Atlan vstal a prohlédl si utržené rány. Ochranný oděv měl rozervaný a na několika místech se objevila krev. Buněčný aktivátor naštěstí zabrání zhnisání ran.

Atlan vytrhl oštěp z mrtvého těla, opět si jej zasunul za opasek a sebral dezintegrátor. Musel co nejrychleji zmizet, protože pach krve mohl přilákat další zvířata, která hledala potravu ve všech poschodích. Útok dravců jej stál mnoho sil a pokud se nyní setká s Mironou z Thetu, bude její převaha ještě větší.

Arkonidan se usmál přes zaťaté zuby. Nikdy by neuvěřil, že jej žena může dostat do takové situace. Do pasti jej zavedl obyčejný chťič.

Atlan si byl vědom, že jeho vyhlídky se každou minutu zhoršují. Nejen proto, že Mirona je stále blíž u cíle - stejně rychle nastane konec planety. Atlan cítil, jak se mu půda pod nohama otřásla mohutnou explozí.

Arkonidan neopustil hlavní chodbu. Byl přesvědčený, že příchod k transmitteru je někde v těchto širokých prostorách. Samotné zařízení bude patrně zasahovat do několika podlaží a vchody mohou být rovněž na více úrovních, už kvůli údržbě a opravám.

To ovšem byly teoretické úvahy, které nemohly Atlana dovést k cíli. Kromě toho musel počítat s tím, že mu Mirona někde nastražila past. Proč to neudělala dřív? Měla snad málo času?

Atlan otevřel loktem nejbližší dveře. Nahlédl do obrovské haly, ve které byl přístroj, dosahující až ke stropu. Tak nějak asi bude vypadat transmitter. Podobně velké prostory a příliš těžké přístroje jistě nebudou z bezpečnostních důvodů umístěny pod sebou. Logicky se dalo usoudit, že budou vedle sebe.

Hlavní chodba zahýbala doleva. Atlan se zády přitiskl ke stěně a pomalu postupoval dopředu. Když opět viděl do chodby, zahlédl tam opici podobné zvíře, které mu zachránilo život. Sedělo na zemi a patrně bylo zraněné.

Žádný útočník nebyl vidět.

Atlan přistoupil blíž. Kráčel opatrně, protože mohlo jít o past. Ještě než se mohl sklonit nad zraněným tvorem, zaslechl supění a odfrknutí. Z postranní chodby se vyvalila asi čtyři metry vysoká příšera s rohy na hlavě a hrubou, zplstnatělou srstí. Přes své zavalité tělo se zvíře pohybovalo překvapivě rychle a obratně.

Opičí bytost se marně pokoušela vytáhnout z toulce oštěp. Rohaté zvíře sklonilo hlavu a s vítězným zaryčením se rozběhlo proti zraněnému protivníkovi.

Atlan zamířil a vystřelil. Příšera, uniklá z muzea, se okamžitě zhroutila.

Atlan se sklonil k opičí bytosti. Podle svitu v jejích očích bylo jasné, že jej poznala.

„Broarg," zašeptal tvor. „Laran margart."

Atlan jej prohlédl, ale ke svému překvapení nenašel žádné zranění.

Opičí bytost byla paralyzovaná!

Atlan okamžitě stál na nohou. Mirona z Thetu musela být nablízku. Jistě se setkala s tímto tvorem a použila paralyzátozem. Buďto se jí nepovedl přímý zásah, nebo byl tvor výjimečně odolný.

Ochrnuté zvíře se přimklo k Atlanově noze. Patrně se bálo zůstat samo ve stavu, kdy nebylo schopno se bránit.

Atlan mu uklidňujícím způsobem poplácal po rameni, pomohl zvířeti vstát a doprovodil je do nejbližší místnosti.

„Krantar na poslední pahorek," promluvil tvor lámanou tefrodou.

„ty mluvíš tefrodou?" podivil se Atlan.

„Řeč chytačů s hladkou kůží. Ano, Krantar mluví."

Atlan horečně přemýšlel. Od této bytosti by mohl získat drahocenné informace. „Kdo na tebe vystřelil?" zeptal se.

„Krantar mnoho pahorků bez ženy. On bral ženu s hladkou kůží."

Atlan se musel bezděčně usmát, když si představil, jak se Krantar pokoušel unést Mironu jako ženu.

Pravděpodobně si nepočítal příliš jemně. Mohl být rád, že to přežil.

„Ona tvoje žena?“ chtěl vědět Krantar.

Atlan přikývl. „Ano a já ji hledám.“

„Jen malý pahorek odtud daleko. Ty opatrný. Chytačka dravá žena.“ A dodal několik slov ve své mateřštině.

„Půjdu ji hledat,“ řekl Atlan. „Tady jsi v bezpečí. Přijdu si pro tebe.“

„ty nepřijít. Já na poslední pahorek.“ Zavřel oči a už neodpověděl na žádnou Atlanovu otázku.

Atlan vyšel a zavřel za sebou. Transmitter musel být někde nablízku, protože paralyzovaný Krantar se nemohl dostat daleko od místa, kde byl zasažen.

Nejbližší dveře byly ve vzdálenosti sto metrů na druhé straně chodby. Atlan zjistil, že jsou zamčené. Poodstoupil a vypálil do nich dezintegrátorem. Jakmile se mu naskytl pohled dovnitř, uviděl obloukovou bránu transmitteru. Zamrazilo jej, když si uvědomil, že Mirona z Thetu tu není.

Očekával útok, ale nic nenásvědčovalo tomu, že by Jednička byla ještě v hale. Přesto se snažil krýt.

„Admirále!“ zazněl náhle její hlas. „Toto je nahrávka. Pásek se rozběhne v okamžiku, kdy vstoupíš do transmitterové stanice. Nevím, jestli tato slova někdy uslyšíš, ale doufám, že ano. V tomto okamžiku už nejsem na Tama-niu. Víš, co se stane s touto planetou. Víš taky, že už nemůžeš zachránit Solární impérium, protože jsem na cestě spustit časový paradox. Dávám ti ještě šanci. Transmitter je nastaven k cestě do minulosti. Použij jej. Jakmile dokončím

svou práci, přijdu si pro tebe, ať se vynoříš kdekoliv.“

Ruka se zbraní poklesla. Atlan přišel pozdě.

Pak vykročil k bráně. Musí ji následovat, aby se naposledy pokusil zabránit katastrofě.

Mirona z Thetu sledovala ze svého úkrytu, jak admirál kráčí k obloukové bráně. Pomalu odložila mikrofon. Atlan tedy neprohlédl její trik. Až vstoupí mezi sloupy, bude dematerializován. Mirona nastavila transmitter tak, že její protivník zůstane navěky v tomto stavu mezi dimenzemi. Návrat nebyl možný.

Muž, kterého milovala, byl vzdálen dvacet metrů od smrti. Nastavila transmitter tak, aby ani ona nemohla děj vrátit. Nebyla si jistá, jestli by to sama časem neudělala.

Sevěřela pevněji ovládací páku a sledovala, jak se Atlan zastavil a rozhlédl. Zdálo se, že o něčem přemýšlí.

Mirona cítila, jak ji rozechvívá vnitřní vzrušení. Vyhýbala se pohledu na Atlana, aby jej nevycítil. Bála se, že pohne pákou předčasně, a tak ji raději pustila.

Najednou se Atlan otočil a odcházel. Ještě než vyšel ze dveří, Mirona vyskočila z úkrytu. „Admirále!“ zvolala. Neotočil se. Nejspíš se domníval, že i tohle je nahrávka.

Bleskově pozvedla zbraň a vystřelila těsně nad jeho hlavu. Atlan padl k zemi a odkulil se stranou. I on pozvedl zbraň, ale ne proti ní. Mirona pochopila, že míří na transmitter a druhou rukou zapojila ochranný štít přístroje, od kterého se odrazila Arkonidanova střela.

„Proč musíme proti sobě bojovat?“ vykřikla. „Proč si nepromluvíme?“

V bezprostřední blízkosti, nejspíš jen o několik poschodí níž, nastala exploze. Mistryně ostrovů ztratila rovnováhu, zachytila se ovládacího pultu a na okamžik zavřela oči.

„Go mi chceš říct?“ zeptal se. Jeho hlas zazněl přerývaně, jako by mu každé slovo působilo bolest.

„Proč jsi nevstoupil do transmitteru?“

„Slíbil jsem Krantarovi, že se k němu vrátím. To je ta opičí bytost, kterou jsi paralyzovala.“

„Vrátil ses kvůli zvířeti?“

„Krantar není zvíře. Zachránil mi život. Zaslouží si, abych se o něj postaral.“

Myšlenka, že její plán ztroskotá jen na pocitu odpovědnosti vůči nějakému primitivovi, Mironu rozzuřila. Jak si nejmocnější muž Solárního impéria může dělat starosti s polointeligentní bytostí?

„Nepustím tě k němu. Jak se objevíš u dveří, zabiju tě.“

„Dokud jsem tady, nemůžeš do transmitteru,“ řekl jí Atlan. „A jakmile vypneš ochranný štít, rozstřelím obloukovou bránu.“

Musela si přiznat, že Atlan je nyní ve výhodě. Našel transmitter dříve než čekala. Pochopila, že boj skončí teprve smrtí jednoho z nich. Její hněv opadl. Neodvratitelnost osudu jí dala možnost vidět věci v jiném světle. Atlan a ona byli příliš rozdílní. Její touha po moci byla silnější než náklonnost k muži. K životu potřebovala moc víc než lásku.

„Ještě máš čas, Mirono,“ promluvil na ni ze svého úkrytu. „Nikdo kromě mě neví, že jsi Jednička. Vrátime se na IMPERÁTORA a já se ti postarám o azyl.“ Zvedl se a vyšel z úkrytu.

Mirona chladnokrevně zmáčkla spoušť. Ochranný štít zazářil a Atlan byl sražen k zemi. Pokusil se co nejrychleji odkulit, ale Mirona střílela dál.

„To je moje odpověď, admirále!“ křičela.

Ochranný štít zajiskřil a málem se zhroutil. Konečně se Atlan s vypětím všech sil doplazil do úkrytu.

Mirona se rozběhla a zastavil ji až výstřel. Atlan k jejímu překvapení opět přežil. Čtyři sloupy o průměru asi

jeden metr ohraničovaly transmitter, ale ochranný štít byl až za nimi. Využila jeden z nich jako úkryt a čekala na vhodný okamžik. Věděla přibližně, kde Atlan je a musela zaútočit dřív, než se mu podaří odpálit se jinam. Mirona opatrně vyhlédla. Atlan se ukrýval za rozvodnou skříní, do které si netroufala střílet. Transmitter měl sice svůj vlastní přívod energie, ale následky výpadku proudu v hale by mohly být rovněž nepříjemné. Stáhla se k pomocnému výtahu, který byl veden podél energetického zvonu, nechala se vyvézt nahoru a přeskočila na lávku, která ve výšce asi šedesáti metrů vedla kolem transmitteru a ze které se rozbíhala spleť visutých lávek pro údržbáře. Mirona se snažila objevit Atlana, ale v přímém pohledu jí stále bránilo obložení rozvodného pultu. Musela ho nějak vylákat.

Cítila, jak ji buněčný aktivátor zásobuje novou energií. Protože byl spojen přímo se srdcem, nemohlo nikdy přestat tlouci.

Mirona vstoupila na lávku, vedoucí kolem transmitteru. Materiál byl průhledný, takže viděla dolů. Jednou rukou se přidržovala zábradlí, ve druhé držela zbraň. Lávka vedla těsně kolem zvonu, který tvořil ochranu transmitteru. Mirona se naklonila přes zábradlí. Byla přesvědčená, že ji Atlan vidí, ale odvážila se až k místu, které bylo přímo nad jeho úkrytem.

Přimhouřila oči, když viděla, jak její protivník skočil do úkrytu za izolátorem. Třikrát zmáčkl spoušť, ale nemířil na ni, jen na držáky visuté lávky. Lávka se začala kymáčet. Mirona okamžitě zapnula letový agregát a pohybovala se těsně pod stropem. Atlan pochopil její postavení a zahájil palbu.

Mironě se podařilo skrýt za potrubí a za ním klouzala pomalu dolů. Atlana už z tohoto místa neviděla, ale odhadla, že uvolněná roura by musela dopadnout přesně na místo, kde se skrývá.

Namířila na úchytku potrubí a nastavila zbraň na kontinuální paprsek. Arkonidan musel pochopit, co má v úmyslu, ale Mirona přesto nevěřila, že se odváží opustit úkryt.

Roura se oddělila od zdi. Poslední centimetry utrhla svou vlastní vahou. Zdánlivě pomalu klesala a se zvukem, podobným explozi, dopadla mezi ovládací pulty rozvodny proudu. Zazněly jednotlivé menší exploze v místech, kde nastalo krátké spojení, a po něm následoval rachot plechů odpádávajícího obložení. Ke stropu stoupal kouř a místností se rozšířil typický pach hořící izolace.

Mirona pozorně naslouchala. Slyšela skřípění plechů, praskání odtrhávaných vodičů i řinčení skleněných krytů displejů, ale výkřik bolesti nezaslechla.

Zapnula letový agregát a snesla se dolů.

Pak jej uviděla.

Jeho tělo leželo pod troskami a z rány na čele mu vytékala světlá krev.

Stála nad ním celou minutu, která jí připadala jako věčnost. Ztratila lásku, ale zůstala jí moc.

Vědomí se mu nevrátilo naráz. Mlha, která halila jeho smysly, se trhala velmi zvolna a umožňovala jen ojedinělé vjemy.

Nejdříve pocítil bolest hlavy. Hned příští myšlenka patřila Mironě z Thetu. Pak teprve se dostavilo uvědomění o jeho bídném stavu. Vzpomněl si na rouru, která na něj spadla jako bomba.

První rozumná myšlenka byla tato: Kde jsou mě zbraně?

Pod tělem cítil tvrdou podlahu a v bocích tlak. Chtěl se pohnout, ale nepodařilo se mu to.

Slyšel kroky. Mohla to být jen Mirona z Thetu. Byl si tím tak jistý, jako by na něj promluvila. Všude bylo ticho.

Náhle se měkká ruka dotkla jeho tváře. Cukl sebou a ruka se okamžitě stáhla. Místo ní se jeho čela dotklo studené ústí hlavně.

„Ty žiješ?“ zeptala se překvapeně Mirona z Thetu.

Mlčel a čekal, až stiskne spoušť. Cítil, jak mu vzala dezintegrátor a slyšel, jak dopadl o kus dál. Kromě Krantarova oštěpu už neměl žádnou zbraň.

Otevřel oči. Mirona se skláněla nad ním. Pak se pohnula, poklekla vedle něj a prohlížela si jej se strachem, jehož příčinu nechápal.

„Nemám sílu, abych tě vytáhla,“ řekla, „a mám příliš málo času, abych mohla odstranit trosky.“

V dálce to zadunělo, podlaha se za-

čala otřásat a vedle nich spadl nějaký kovový předmět. Mirona zvedla hlavu.

„Proč mě nezastřelíš?“ zeptal se.

„Přála bych si, abych to mohla udělat. Kdybys měl sílu a mohl použít zbraň, nezaváhala bych.“

Pokusil se uvolnit nohy, ale nešlo to.

„Musím jít,“ řekla a napřímila se. Sledoval, jak přelézá trosky a přistupuje k ovládacímu pultu transmitteru.

Jiskření energetického zvonu pohaslo a přístroj byl bez ochrany.

Atlan vytáhl Krantarův oštěp a natočil tělo tak, aby se mohl opřít o loket. Pokousána ruka ho ostře bolela, ale udržela jeho váhu a po několika pokusech se mu podařilo zasunout hrot oštěpu do lučíku u spouště. Zbraň mu připadala neskutečně těžká i přesto, že ležela, ale s vypětím všech sil ji dokázal přitáhnout k sobě. Pak se vyčerpáním svalil na záda a těžce oddychoval. Po chvíli se mu podařilo zvednout zbraň na hrud' a položit prst na

spoušť.

Nyní šlo o to, aby se dokázal vzpřímit a střelit přes nakupené trosky. Silou vůle se soustředil na pohyb, kterým se bude muset vymrštit.

Napjal břišní svaly a prudce se zvedl.

V tomto vypjatém okamžiku nemyslel na nic jiného než na výstřel. Ani v nejmenším jej nezajímalo, jak skončí pád, kterým se pak vrátí na tvrdou zem.

Pak se zvedl. Nohy se neuvolnily ze sevření pod troskami, ale horní polovina těla byla dostatečně vysoko na to, aby mohl střílet.

Pravou rukou se přidržoval trosek a visel na nich jako uzlíček neštěstí. Kousal se do rtu a věděl, že to nevydrží dlouho.

Zvedl levou ruku, ve které držel zbraň. Byl tak neklidný, že se obával, aby neminul cíl. Pravděpodobně nedokáže odpálit víc než jeden výstřel.

Zmáčkl spoušť. Zpětný ráz zbraně jím smýkl a Atlan nedokázal potlačit výkřik bolesti. Ztráta rovnováhy znamenala další zatížení pro pravou ruku, kterou se přidržoval. Měl pocit, že se musí pustit.

Pak vystřelil podruhé. Tentokrát zasáhl přístrojovou desku, ale Mirona hned po prvním výstřelu stačila zapnout ochranný štít a stáhnout se do úkrytu. Atlanovi se podařilo zdržet ji aspoň na nějaký čas.

Namířila na něj zbraň a držela místo, kde se skrýval, pod palbou. Nedokázal už střílet a bezmocně přihlížel, jak se pod paprsky taví kov a v kapkách dopadá na podlahu.

Pustil se a dopadl na podlahu tak tvrdě, že si div nezlomil vaz. V ústech cítil pachut' krve a hlava ho příšerně bolela. Neviděl nad sebou blesky střel, Mirona možná odložila zbraň.

Pak se mu podařilo otočit zbraň tak, že měl na obličej její chladnou hlaveň. Původně to učinil skutečně jen proto, aby se ochladil, ale najednou jej napadlo, jak snadné by bylo zemřít.

A pak ucítil, jak se nad ním někdo sklání. Nebyla to Mirona, ale Krantar. Opičí bytost byla ještě napůl ochromená a pohybovala se způsobem, který by byl za normálních okolností směšný. Nyní Atlan pocítil pouze hlubokou vděčnost.

Zvíře se bezeslova pustilo do odklizení trosek, aby uvolnilo Atlanovy nohy.

„Proč mi pomáháš?“ zeptal se Atlan tefrodou.

Krantar se otočil. Dříve než mohl odpovědět, objevila se za zvířetem Mirona z Thetu, zamířila a vystřelila.

Krantar byl sražen k zemi a vyrazil ze sebe zděšený výkřik. Chvilí nevěřicně zíral na ženu, a pak zavřel oči.

Atlan chtěl znovu zvednout zbraň, ale Mirona už zmizela z jeho zorného pole. Otočil se a zavolal: „Krantare!“

Barbar se chtěl zvednout, ale neměl sílu. Atlan nedbal na svoje vlastní bolesti a vysoukal se z trosek, protože Krantar už stačil odklidit nejtěžší kusy.

Bytost byla zasažena do pravého ramene. Rána byla smrtelná.

Ještě než se Atlan k němu doplazil, podlahu se vzedmula novou explozí. Atlan byl sražen nazpět a shora padaly uvolněné kusy obložení. Když se Arkonidanovi podařilo opět se nadzvednout, viděl, že Krantar je mrtvý.

Atlan opět ztratil svou zbraň. Tentokrát se ale mohl postavit a přestože se potácel, šel kupředu. Navzdory dalším explozím a oblakům kouře viděl na ovládací panel transmiteru, na kterém stále svítily kontrolky. Viděl, jak Mirona z Thetu svírá páku a vypíná ochranný štít. Ale Atlan už neměl zbraň, jen Krantarův oštěp.

Mirona z Thetu odstoupila od přístrojové desky a kráčela k obloukové bráně transmiteru.

Podařilo se jí to. To bylo jediné, na co Atlan dokázal myslet.

Pak jej uviděla. Zastavila se a zadívala se na něj. Všiml si, jak sotva znatelně pohnula rameny, a pak šla dál.

Svět kolem něj se ponořil do dýmu a plamenů. Učinil ještě několik nejistých kroků, ale vědomí, co se stane, ho úplně ochromilo.

A s úžasem si uvědomil, že ji přesto nedokáže nenávidět.

Byla bytostí ze sna, která se vymyká objektivním soudům.

A přesto tato žena skuteční časový skok do roku 1971, vyvolá časový paradox a zničí Solární impérium ještě než stačí vzniknout.

8.

Během posledních deseti minut otřáslo Tamaniem dvanáct výbuchů. Jejich síla byla tak velká, že je musely zachytit i přístroje IMPERÁTORA, přestože se loď nacházela nad odvrácenou stranou planety.

Plukovník Alurin seděl ve velitelském

křesle a pročítal došlá hlášení. Byl úplně bezradný a jeho nervozita stále stoupala. Atlan a tefrodská vládkyně měli být dávno zpátky.

Většina plavidel Pozemšťanů se už zformovala k odletu z planetárního systému Luum a brzy nabere kurs ke stanici Midway. Alurin věděl, že totéž musí učinit loď USO. Maahkové budou jejich odlet nedůvěřivě pozorovat.

Nebyla jiná možnost než informovat Perryho Rhodana. Alurin si přitáhl mikrofon, ale než mohl dát radistovi rozkaz k navázání spojem s CRESTEM III, obrazovka vizifonů se rozsvítila.

Alurin zmáčkl tlačítko příjmu a hleděl do tváře Perrymu Rhodanovi. Velký administrátor držel v ruce kus papíru a zvedl jej.

„Víte, co to je, plukovníku?“

Podle hlasu Alurin poznal, že se Rhodan zlobí. Ačkoliv už byl rozhodnut informovat jej o Atlanově činu, najednou k tomu neměl chuť.

„To je grafické zpracování obrazu, přijatého na reliéfním monitoru,“ odpověděl Alurin. „Bohužel nemůžu rozeznat podrobnosti.“

„Jen se dobře podívejte!“ nařídil mu Rhodan a přiblížil papír ke kameře. Kapitán IMPERÁTORA viděl obrysy stíhačky typu Moskyt.

„Tento snímek jsem obdržel před několika okamžiky,“ řekl Rhodan a papír zmizel z obrazovky.

„Co mi k tomu řeknete, plukovníku?“

„Právě jsem chtěl o tom s vámi mluvit, pane.“

„Takže se skutečně jedná o pomocnou loď z IMPERÁTORA. Váš nesmyslný manévr měl jen odvrátit pozornost od skutečného přistávacího manévru. Dovedu si představit, kdo v té stíhačce seděl, přesto bych to rád slyšel od vás.“

„Pan admirál Atlan a vládkyně Miro-na z Thetu, pane“ odpověděl Alurin.

Rhodan se podíval na hodinky. „Během dvaceti minut se všechny lodě musí stáhnout z planetárního systému. Polovina jednotek už obdržela odpovídající rozkaz. Mluvil jsem s Kalakem. Veslař mě ujistil, že udělá všechno, aby ochránil Tefrody před úplným vyhlazením. V tomto sektoru už nás tedy nic nedrží. Atomové výbuchy v nitru Tamania naznačují blízký konec tohoto světa.“

„Prosím o svolení k přistání na centrální planetě Mistrů ostrovů, pane,“ řekl rychle Alurin. „Dovolte mi, abych přivedl zpět admirála a jeho společníci.“

„Už jsme se snažili navázat rádiové spojení. Stíhačka je patrně opuštěná. Nepřemýšlel jste o tom, proč chtěl Atlan přistát?“ zeptal se Rhodan.

„Mirona z Thetu měla informaci o důležitých údajích a Atlan chtěl ty údaje získat, pane“

„Zadali jsme data palubní pozitronice. Výsledek vás jistě bude zajímat,“ pokračoval Atlan.

„Ano, pane,“ řekl nejistě Alurin.

„Mirona z Thetu není ženou, za kterou se vydává. Je to Mistryně ostrovů, patrně dokonce Jednička.“

Alurin zíral na obrazovku v domnění, že špatně slyšel. „Ale to přece... My máme...“

„My nemáme čas na teoretické diskuze, plukovníku. Musíme jednat. Nevíme, co se stalo, ale pokud je naše podezření oprávněné, není Atlan jediný, komu hrozí nebezpečí.“

„Dejte mi povolení k přistání, pane!“ požádal Alurin.

„Na Tamaniu přistane jediná loď. CREST III,“ zněla odpověď.

Spojení bylo přerušeno. Alurin slyšel vzrušené hlasy důstojníků, ale jako kapitánovi lodi USO mu nezbylo nic jiného než vydat rozkaz k odletu. Kdosi mu podal výsledky posledních měření.

Alurin mechanicky uchopil pásku, přelétl očima údaje, ale nic neviděl. Vzpomínal na dobu, kdy se poprvé zamiloval. Pak zavrtěl hlavou. Tu dívku nemohl srovnávat s Mironou z Thetu.

„Epicentrum se nalézá tři tisíce kilometrů od místa, kde přistála stíhačka,“ říkal jakýsi hlas vedle něj a Alurin vzhlédl k panoramatické obrazovce. Rhodan asi musel informovat Maahky a ti jistě budou sledovat každý krok CRESTU III.

Pak zapnul mikrofon a vydal rozkaz k ústupu.

CREST III nad nimi visela jako obří zářící zvon. Z lesa stoupal kouř, který znemožňoval výhled k horizontu. Mračna hmyzu poletovala sem a tam jako by tušila svůj brzký konec.

Rhodan změnil směr. „Tady dole!“ zvolal do přilbového mikrofonu. „Tady musí být vchod do podzemního města.“

Šedesát mužů v bojových kombinézách vybavených letovými agregáty jej následovalo. Rhodana poháněl kupředu vnitřní neklid. Tušil, že kouř stoupá z podzemních prostor, a že podle něj najde vstup. Musel myslet na Atlana. Absolutně nechápal, že právě Arkonidan se mohl zachovat tak nezodpovědně. Za jiných okolností jediný Atlan mistrně potlačoval lidské pohnutky a řídil se logickými úvahami.

Přesto padl do pasti Jedničky.

Rhodan zaťal ruce v pěst. Mirona z Thetu jej sem jistě nevyhládala zbytečně. Vrátila se na Tamanium, aby Solárnímu impériu uštědřila poslední ránu.

„Přistaneme!“ řekl Rhodan do mikrofonu, jakmile dorazili k místu, odkud ze země vycházel kouř. Spustil se dolů a objevil trojúhelníkovou stavbu, ze které rovněž stoupal dým.

„Počkáme tady. Nemá smysl vstupovat do budovy, která každým okamžikem vyletí do povětří.“

Rhodanův oddíl nebyl jediným výsadečným komandem, které opustilo

CREST III. Na všechny strany bylo vysláno dohromady šest set mužů. Pokusy navázat s Atlanem rádiové spojení byly bezvýsledné.

9.

Touha po moci je nejsilnější hybnou silou v univerzu, říkala si v duchu Mirona z Thetu, když kráčela k obloukové bráně časového transmiteru.

Byla si vědoma, že ona sama je naplněna touto touhou. Jak si třeba jen na okamžik mohla myslet, že by mohla moc sdílet s jinou osobou nebo se jí dokonce vzdát?

V ruce svírala dálkový ovladač. V okamžiku, kdy bude mezi sloupy, musí stisknout černé tlačítko. Transmitter ji přemístí do roku 1971 pozemského času. Na ovladači bylo ještě jedno tlačítko. Červené. Tím se zapínal ochranný štít.

Mirona z Thetu se zastavila a otočila se na Arkonidana, který tam stál se svěšenými rameny a tupě ji sledoval. Vypadal, jako by byl nekonečně vzdálen od tohoto světa.

Položený muž v roztrhaném oděvu -to je vše, co mi může nabídnout láska, říkala si Mirona. ve srovnání s mocí, která ji čekala, to bylo velmi málo.

Odvrátila se a kráčela dál.

„Mirono!“ zaslechla za sebou. Naposledy se otočila a viděla, jak Atlan zvedl ruku.

Atlan vnímal její obraz. Proti tmnému pozadí transmiteru vypadala jen jako průsvitná silueta. Cítil tlak v hlavě, jako by se mu na ni kladly nepřátelské ruce. Hýbal se jako by kdosi převzal kontrolu nad jeho svaly.

Pak natáhl pravou ruku. Napjala se nebývalou silou. Šlo o tajemnou, téměř strašidelnou koncentraci sil, jakou u sebe nikdy nepozoroval.

Kdysi v dávné minulosti stál jako gla-diátor v římské aréně. Obraz vytržený z minulosti ožil a on si vzpomněl na obrovského Núbijce, který byl jeho soupeřem. Dokonce cítil pach prachu, smíšeného s potem a krví, který jej pátil v očích. V uších mu zněl hukot hlasů diváků.

Přesto zřetelně slyšel skřípění písku pod ohromnými nohama a zašustění sítě.

A pak, stejně náhle jako se vynořil, obraz zmizel a před Atlanovými očima stála Mirona z Thetu.

Zdálo se, že si byla vědoma nebezpečí, které jí hrozí a že vycítila sílu, která se vrátila do Atlanových paží.

Otevřela ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

Arkonidan pohnul paží.

Oštěp zasvištěl podivně vysokým tónem. Atlan se zapotácel, stržený silou, se kterou hodil.

Krantarova zbraň prorazila ochranný štít a zabořila se do prsou lemurské ženy. Atlan viděl, jak zvedla ruce a sevřela jimi oštěp. Pak se svezla na zem.

Atlan nevěřícně hleděl na místo, kde ležela Mirona z Thetu, jako by nemohl pochopit, že ji zasáhl. Připadalo mu to jako pokračování nekonečného zlého snu.

Přiklekl k ní a uvědomil si, že ještě žije. Její obličej byl bledý a podivuhodně kontrastoval s černými vlasy.

Pokusila se usmát, ale bolest jí zkřivila tvář. Zvedla ruku, ve které držela ovladač s červeným a černým tlačítkem.

„Mohla jsem tě zabít,“ vypravila ze sebe namáhavě. Pak stiskla červené tlačítko a kolem transmiteru se vztyčil ochranný štít ve tvaru zvonu. Jeho spodní okraj procházel místem, odkud Atlan vrhl oštěp. Bylo jasné, že bezprostřední dotek vyso-koenergetického štítu by jej zabil. Mirona z Thetu nevyužila svou šanci.

„Často jsem četla, že smrt přináší smír,“ řekla. „Pro mě znamená konec všeho, co mi připadalo důležité.“

„Ondesu tě odtud,“ Atlan ji umlčel polibkem.

V okruhu dvou kilometrů se náhle zvedla země a tmná masa z kamenů, půdy, oceli, betonu a rostlin na okamžik zůstala viset ve vzduchu: Teprve pak zaznělo dunění výbuchu, který otřásl celou planetou.

Vytvořil se obrovský kráter, do kterého se zřítilo všechno, co se původně zvedlo, a od něj se rozběhly trhliny i širší rozsedliny.

K nebi stoupal dým a sléval se do modrošedého oblaku. Tuny prachu a popela se jen pomalu usazovaly a zatím znemožňovaly pohled na místo katastrofy.

Perry Rhodan zaslechl cvaknutí v reproduktoru své přilby a hned poté hlas Carta Ruda.

„je stále nebezpečnější zdržovat se na planetě, pane. Tentokrát jsme explozi sledovali na vlastní oči. je docela možné, že již spustila řetězová reakce.“

„Pět set mužů zavolejte zpátky do lodě,“ odpověděl Rhodan. „Ostatní počkají.“

„Chápu vaši starost o admirála, pane, přesto bych nerad riskoval váš život. Atlan má patrně už odříznutou cestu

na povrch."

„Bezprostřední nebezpečí ještě nehrozí, plukovníku. Vezměte na palubu pět set mužů výsadkového komanda a pošlete mi dolů Pulce. Pak se i s CRESTEM III můžete stáhnout."

„Maahkové, kteří jsou na palubě, protestují proti vaší přítomnosti na Tamaniu, pane. Grek l si přeje s vámi mluvit."

V reproduktoru opět cvaklo, jak Rudo přepojil do kabiny, kde se zdržovali Maahkové. Tentokrát zazněl neosobní hlas a v kraahmaku řekl:

„Je naprosto nelogické, abyste odůvodňoval svou přítomnost na planetě Mistrů ostrovů nějakou záchrannou akcí. Nikdo, kdo se zdržuje v podzemních prostorách, už nemůže být naživu."

Rhodan odpověděl: „Jestliže si myslíte, že pátráme po vědeckých nebo technických materiálech, můžete sestoupit a kontrolovat nás."

Na okamžik bylo ticho. Maahk patrně zvažoval nabídku.

„Prohledáme vás, až se vrátíte na palubu své lodi. To, co najdeme, bude na místě zničeno."

Rhodan nechtěl prodlužovat tuto debatu. Věděl, že Maahky nemůže odvrátit od jednou přijatého stanoviska.

Opět se ohlásil Cart Rudo.

„Naši přátelé jsou poněkud netrpěliví, pane," řekl. „Šli do hangáru a chtějí prohledat každého, kdo se bude vracet. Doufejme, že nedojde k žádnému incidentu."

„Muži se podrobí přání Maahků," nařídil Rhodan. „Nepřeji si, aby došlo k dalšímu porušení dohod poté, co je ignoroval Atlan."

„Měli bychom být k Metanům tvrdší a oni k nám vděčnější, pane," poznamenal plukovník Rudo.

„Něco takového nemůžete od Maahků požadovat. Uzavřeli jsme s nimi obchod. Od počátku bylo stanoveno, kolik zaplatíme."

Epsalan zavrčel něco nesrozumitelného a Rhodan se ani nedivil špatné náladě posádky. Pozemšťané se cítili v nevýhodě vůči Maahkům a základna na Gleamu, na které bude jen stovka lodí, jim připadala jako příliš malé odškodnění za dost značnou pomoc.

Několik minut po ukončení hovoru Rhodana s Rudem se od CRESTU III oddělil Pulec a zaujal stacionární polohu nad lesem. Vlajková loď zmizela ve vesmíru.

Velitelem pomocné lodi byl major Don Redhorse. Okamžitě navázal rádiové spojení s Rhodanem.

„Křižujte nad nejbližším okolím," nařídil mu Rhodan. „Možná najdete nějakou nepoškozenou výtahovou šachtu."

„Shora vidíme více míst, ze kterých stoupá kouř. Vypadá to, že je... celé podzemí v plamenech."

Redhorse chtěl patrně říct ještě něco jiného, ale včas se odmlčel. Rhodanovi bylo jasné, že to měla být poznámka o zbytečnosti dalšího pátrání. Za ironii osudu považoval skutečnost, že konečné vítězství nad Mistry ostrovů má být zároveň Atlanovým koncem. V duchu se ptal, jestli se Mironě z Thetu podařilo uniknout pomocí transmiteru a jestli zavlčení Atlana do zkázy bylo jejím jediným cílem.

Zalitoval, že hned po první informaci o Atlanově přistání neposlal na Tama-nium mutanty. Teď už bylo pozdě. Přesto se zdráhal uvěřit, že je jeho přítel mrtvý. Byl si vědom významu jeho osobnosti. Bez něj by se USO pomalu

ale jistě rozpadlo. Za zakladatele a šéfa této organizace nebylo náhrady.

„Všude je to stejné," zazněl v reproduktoru Rhodanovy přilby Redhorskův hlas. „Asi dvacet kilometrů odtud hoří les. Na druhé straně dostoupil požár až k horskému hřebenu. Bude nutné opustit planetu."

„Já vím, majore," odpověděl tiše Rhodan.

Cítil pohledy ostatních mužů. Věděl, že zůstanou s ním, ať se bude dít cokoli. A právě proto mu bylo jasné, že nesmí riskovat jejich životy.

„Počkáme ještě deset minut," rozhodl konečně.

Nikdo na to neřekl ani slovo. Všichni chápali, jak těžké to bylo rozhodnutí.

„Ne," řekla Mirona z Thetu, když ji přestal líbat. „Ještě se můžeš zachránit. Nech mě tu ležet."

„Nechci, abys tu shořela. Proč to muselo dojít tak daleko?" zeptal se zoufale.

„Od začátku jsem věděla, že to tak skončí, ale nechtěla jsem to vzít na vědomí. Po celou dobu se ve mně svářila láska a touha po moci."

„A co zvítězilo?"

Beze slova ukázala na dálkový ovladač transmiteru. Její pohled říkal, že jej měla možnost zabít, ale neudělala to. Rozhodla se pro lásku - na rozdíl od něj.

Poznal to z jejího pohledu, ve kterém nebyla výčitka.

Teď, bezprostředně před smrtí, mu odhalila svou pravou podstatu.

„Mirono!" vykřikl Atlan, když jej cosi napadlo. „Nechala sis někdy zhotovit šablonu své buněčné struktury?

Najdu duplikátor, i kdybych ho měl hledat staletí."

Tentokrát se jí úsměv podařil. „Ty by ses spokojil s duplikantkou? To by ti stačilo? Nebo by sis myslel, že vždy, když objímáš tu náhražku, objímáš mě?“

Vyskočil. „Takže šablona existuje. Kde je?“

Zavrtěla hlavou. „Žárlila bych na svou duplikantku.“

„To by nebyla náhražka. Sama víš nejlíp, jak duplikátor pracuje. Přístroj bys opustila ty.“

Zdálo se, že zaváhala.

„Rychle!“ naléhal na ni.

„Vyrobit lze tělo,“ řekla, „ale jsou věci, které nejde zdvojit. Moje dupli-kantka by tě možná nemilovala.“

„To je mi jedno,“ řekl, ale jeho slova ztratila přesvědčivost.

„Žádná moje šablona neexistuje,“ řekla. „Chtěla jsem jen vědět, co bys byl pro mě schopný udělat.“

Věděl, že Mirona lže. A ona věděla, že její lež prohlédl. Bylo to, jako by mezi nimi vzniklo ještě silnější vnitřní pouto.

„Donesu tě nahoru,“ řekl.

„Ztratíš příliš mnoho času.“

„Aspoň se pokusím. Rozumíš mi?“

Když se nad ni naklonil, jedna ze stěn transmitterové haly se zřítla. Mirona se pokusila přitisknout k Atlanovi.

Ve stropě se objevila trhlina.

Už neposlušoval, co říká, a zvedl ji. Byla mnohem lehčí než si myslel. Vyšel do chodby a zaslechl za sebou drásavý skřípot. V bezprostřední blízkosti cosi vybuchlo a tlaková vlna mrštila proti němu křídlo dveří. Mirona mu vypadla z náruče a on sám byl jako suchý list vržen zpátky do místnosti. Narazil do podstavce nějakého přístroje a slyšel, jak část stropu spadla. Z dálky zaslechl několik výbuchů těsně za sebou a podlaha se začala chvět.

Atlan se odkulil stranou. Dírou ve stropě mohl vidět do horních podlaží, ale oblaka kouře mu bránila ve výhledu.

Zvedl hlavu. Mirona ležela vedle dveří.

Doplazil se k ní. Ještě dýchala.

„Všechno je v pořádku,“ řekl jí.

Když se ji ale pokusil zvednout, zasténala bolestí. Nechal ji ležet a sklonil se nad ní.

„Počkám u tebe,“ zašeptal.

Když neodpověděla, pohlédl na ni pozorněji. Byla mrtvá. Její oči hleděly do stropu. Mechanicky ji zvedl a vyšel do chodby. Všude byly hromady trosek, přes které musel namáhavě přelézat. Pak se dostal k místu, které bylo celé zavalené. Přístup k výtahové šachtě byl odříznutý.

Rozhodl se vrátit do transmitterové haly a pokusit se dostat do vyššího podlaží probořeným stropem. Pak zažil další zklamání. Letový agregát jeho bojového oděvu nefungoval. Odepnul jej od opasku a vyzkoušel Mironin přístroj. Ten zůstal nepoškozený. Opět uchopil Mironu a společně s ní se vznesl mezi kotouči dýmu. Kolem něj s prudkostí stíel padaly kovové součástky. Otvorem ve stropu se dostal do vyššího podlaží, kde to nevypadalo o nic lépe než kdekoli v jinde. Na jedné straně chodby byla rovněž hromada trosek, která uzavírala průchod, na druhé pochodoval na pavoucích nohách hasiči robot a před se-bou držel dávno vyprázdňený hasiči přístroj.

Atlan se stáhl z hlavní chodby do postranní, aby si mohl v rychlosti promyslet další postup. Uvědomoval si, že pokud hoří i v této sekci, má malou šanci dostat se nahoru antigravitačním výtahem. Přesto se o to musel pokusit. Odtrhl pruh látky z oděvu, který měl pod bojovou kombinézou, a uvázal si jej přes nos a ústa. Pak položil Mironino tělo na ložnou plochu transportéru a sám se posadil vedle. Vozík se pomalu rozjel do hlavní chodby.

Tam jej přivítal tak silný praskot plamenů, že přehlušoval vzdálené dunění. Umělohmotná podlahová krytina se vzdouvala ve velikých bublinách, které s mlaskavým zvukem praskaly a slévaly se v kluzkou hmotu. Transportér smykoval a místy se kola točila naprázdno.

V hlavní chodbě bylo horko. Vzduch byl silně cítit plameny a kouřem, ale přece jen bylo vidět na cestu. Když se Atlan dotkl ovládací páky, byla rozžhavená. Chodba se zdála nekonečná a Atlan se začal obávat, že se pustil špatným směrem.

Když už nemohl snést žár, zabočil do postranní chodby. Ujel v ní asi sto metrů, když mu vstříc vyrazily plameny. Zalapal po dechu a měl pocit, že si spalil plíce. Otevíral dveře jednotlivých místností v naději, že někde najde vodu, ale neměl to štěstí.

Nakonec se musel vrátit do hlavní chodby. Jeho pohyby už byly úplně mechanické a vedené snad jen silou vůle.

Kdyby neměl buněčný aktivátor, nedokázal by snášet takové obtíže a dávno by se musel vzdát.

Nevěděl, jak dlouho to trvalo, než dosáhl výtahové plošiny. Nebyla tak rozžhavená jako podlaha v chodbě, zato kouř tu byl hustší. Atlan zvedl Mironu z vozíku, postoupil na okraj plošiny a zapnul letový agregát.

Okamžitě byl zvednut a zároveň se vnořil do stoupajícího dýmu. Hned po prvním nadechnutí se začal dusit. Jeho tělem ořásal kašel tak silný, že narazil na stěnu výtahové šachty a málem pustil Mironu. Kolem něj se vznášely částčky popela, lepily se mu se na obličej a pronikaly do očí, úst a nosu.

Někde nahoře byl východ z tohoto pekla. Musel tam být čerstvý vzduch a normální teplota.

Poměrně pomalu, ale rovnoměrně se vznášel a po chvíli měl pocit, že se žár zmírňuje.

Najednou zpozoroval, že už není v šachtě. Vznášel se několik metrů nad probořenou střechou trojúhelníkové budovy, kterou původně vstoupil do podzemních prostor. Podsvětí mě vyvrhlo, řekl si v duchu. Byl příliš vyčerpaný na to, aby mohl pomyslet na cokoliv jiného. Pak se kolem něj prosvětlovalo. Plameny i kouř byly pryč a nad ním se klenulo nebe. Mezi stromy zahlédl několik postav, které na něj kývaly a pohybovaly se směrem k němu. Viděl ruce, které s k němu natahovaly a tělo, které nesl, jako by v jeho náruči ztěžklo. „ty blázne," promluvil důvěrně známý hlas, ve kterém se mísil hněv s ulehčením. Cítil, jak jej ze všech stran podpírají a odněkud zaduněla další exploze. Pak ztratil vědomí.

„Opatrně!" staral se Rhodan. „Neste ho opatrně!" Držel se těsně za oběma muži, kteří se právě vznášeli v otevřené příčce Korvety. „Ta žena je mrtvá, pane," hlásil nadporučík Chard Bradon, který se vynořil vedle Rhodana. „Máme ji tu nechat?" Rhodan zavrtěl hlavou. Kvůli tomu Atlan jistě nevynesl Mironu na povrch. Pravděpodobně si přál, aby našla hrob mezi hvězdami. „Dopravíme ji na palubu Korvety," odpověděl. Redhorse pak řídil loď co nejvyšší rychlostí od planety. Rhodan se okamžitě vydal na ošetřovnu. Arkonidan se právě probral z bezvědomí. Kolem něj se točili dva medoroboti a mladý důstojník. Atlan zvedl obě ruce a pokoušel se vstát. Jemný, ale nesmlouvavý tlak jej přidržel na lůžku. Rhodan si všiml, že na těle jeho přítele je mnoho popálenin. Atlan se na něj podíval. Zdálo se, že Rhodana nepoznává. „Kde je Mirona?" zeptal se. „Nechali jste ji tam?" Rhodan zapomněl na výčitky, které si připravil. V tomto okamžiku pochopil, co ta žena pro Atlana znamenala. „Tělo lemurské ženy je na palubě této lodi," odpověděl. „Víš, kdo to je?" Rhodan přikývl. Koutkem oka zachytil pohled mladého důstojníka a raději opustil ošetřovnu. Atlan byl zachráněn. Mirona z Thetu už nemohla být nebezpečná Solárnímu impériu. Nic jiného nebylo v tomto okamžiku důležité. Rhodan se nyní musel postarat o rychlý odlet z planetárního systému Luum.

10.

Perry Rhodan se zamyšleně zadíval na Greka I, který se i se svými průvodci chystal opustit palubu CRESTU III. Během dlouhého a velmi tvrdého jednání se Velkému administrátorovi nepodařilo odvrátit Maahky od jejich úmyslu.

„Možná..." Jen tolik odpověděl Grek I, když jej Rhodan žádal, aby nezačínali s vyhlazovací válkou proti relativně bezmocným Tefrodům.

„Možná," opakoval zamyšleně Rhodan.

Greka I se otočil. ve svém tlakovém oděvu vypadal jako bytost z dávných časů.

„Co jste čekali?" zeptal se. „Tohle je naše galaxie a my se staneme jejími pány."

Rhodan mlčel. Mnohokrát mluvil o tom, že Maahkové a Tefrodi mohou žít vedle sebe bez válek. Tefrodi potřebují k životu planety s kyslíkovou atmosférou, zatímco Metáni mohou žít jen na planetách s vodíko-metanovou. Za těchto okolností by bylo nejrozumnější, kdyby obě strany uzavřely mír.

Dlouhý boj proti Mistrům ostrovů skončil. Když se Rhodan zamyslel, skoro se divil, že jej lidstvo přestalo. Po dlouhé době se bude moci věnovat budování Impéria.

Vzpomněl si i na Mory a na děti. Po mnoha letech, které prožil díky buněčnému aktivátoru, byl stále ještě plný rozhodnosti i sil. To byl důkaz, že člověk může plánovat, dokud žije.

Jako z dálky zaslechl cvaknutí v reproduktoru, ale dost dlouho trvalo, než si uvědomil, že hlášení se týká jeho.

„Admirál Atlan vás očekává v malém hangáru na dvanácté palubě, pane," hlásil Cart Rudo.

Perry Rhodan se zvedl. Došel k antigravitačnímu výtahu a ve dvanáctém podlaží opustil šachtu.

Nepodivil se, když našel Atlana samotného. Arkonidan měl na sobě ochranný oděv a druhý měl připravený pro Rhodana. Před vraty leželo nehybné tělo, zabalené do látky.

„Nevím, jestli ji dokážu vynést ven," řekl Atlan, „proto jsem tě požádal, abys sem přišel."

Rhodan si natáhl ochranný oděv a zaklapl přilbu. Atlanovy pohyby mu připadaly jako zpomalené. Ještě s ním prakticky nepromluvil.

Atlan se naklonil a odhalil tvář Mirony z Thetu. Byla strnulá a Rhodan si pomyslel, že tohle není obličej člověka, který zemřel v míru a usmířen se životem.

„Poneseme ji spolu," řekl Rhodan, když si všiml, že se Atlan nedokáže odvrátit.

Společně ji odnesli do přetlakové komory. Atlan pohnul pákou a vnější příčka se rozjela. Naskytl se jim pohled na dvě jasné hvězdy. Jedna musela být Ta-manium. Proměnila se v atomové peklo a zářila jako slunce. „Tamanium," řekl Atlan, který měl patrně stejnou myšlenku. „Nebude to dlouho trvat a její svit pohasne." „Centrální planeta Mistrů ostrovů," řekl Perry Rhodan. „Nevěřil jsem, že ji najdeme." Atlan se sklonil a posunul tělo Miro-ny z Thetu na okraj. „Vydá se na nekonečnou cestu. Doufám, že se nikdy nedostane na dosah gravitace nějaké hvěz-dy." Pak odstoupil stranou a chytil se okraje příčky. Rhodan vysunul tělo do prostoru. „Budeš žít ještě deset tisíc let," řekl Rhodan Atlanovi. „Až ten čas uplyne, nebudeš si už moci vzpomenout." „Na Mironu nezapomenu nikdy. Ani za deset tisíc let," odpověděl s hlubokým smutkem v hlase Atlan.